
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
5	Iz provincialata
6	Obvestila
8	Iz naših samostanov
18	Iz vzgojnih ustanov
19	Iz naših misijonov
23	Odmevi
27	In naj molijo za rajne
34	Statistika verske prakse

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLIII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi Frančiškovi bratje in sestre!

Prvi dan tedna je prišla Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je kamen odstranjen od groba. Tedaj je stekla in prišla k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima rekla: »Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.« Peter in oni drugi učenec sta šla ven in se odpravila h grobu. Skupaj sta tekla, vendar je drugi učenec Petra prehitel in prvi prišel h grobu. Sklonil se je in videl poveje, ki so ležali tam, vendar ni vstopil. Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je poveje, ki so ležali tam, in prtič, ki je bil na Jezusovi glavi, vendar ni ležal s poveji, temveč posebej zvit na drugem mestu. Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; in videl je in veroval. Nista še namreč umevala Pisma, da mora vstati od mrtvih (Jn 20,1-9).

Ob razmišljanju o velikonočnem dogodku me je nagovorila predvsem zanimiva družba, ki se prva pojavi ob grobu: Marija Magdalena, potem apostol Simon Peter in učenec, ki ga je Jezus imel rad. Marija Magdalena je verjetno tista, ki jo je Jezus osvobodil hudih duhov, kakor omenja evangelist Luka. O Simonu Petru vemo precej več. V poročilu o Jezusovem trpljenju beremo tudi, da ga je zatajil. Sicer pa se je vedno postavljal s svojimi besedami in bil skoraj vedno prvi ob Jezusu. Spomnimo se ga, kako je hotel k Jezusu po vodi, pa se je zaradi strahu utapljal; potem pomislimo, kako se je zgrozil ob Jezusovi napovedi trpljenja. Skratka zelo energičen, a ne preveč stabilen mož. In učenec, ki ga je Jezus imel rad. To je verjetno apostol Janez. Ta se zdi bolj tih. Opazimo ga lahko naslonjenega na Jezusove prsi, ko je z njim obhajal zadnjo večerjo. Sicer pa je bil tudi eden izmed tistih, ki je sledil Jezusu v najbolj intimnih trenutkih, kot so spremenjenje na gori Tabor ali pa pod križem, ko mu Jezus izroči svojo mater Marijo.

Gotovo ni naključje, da so prav ti prvi praznovali velikonočno jutro. Zakaj? Kaj je skupno tem osebam? Neverjetna želja, da bi bili z Jezusom. Vsi so ga občudovali kot človeka in Boga hkrati, kot poosebljeno dobroto in pot v novo življenje.

Zanje je bil preprosto Odrešenik! Navdajalo jih je hrepenenje po Njem in izredna hvaležnost za tisto, kar jim je storil v življenju. To je tudi razlog, da so lahko prvi na nek način proslavljali velikonočno zmago.

Kar je pripeljalo Magdaleno, Petra in Janeza k Vstalemu, je razlog tudi za naše veselje. Zato vam želim prav ob njih voščiti veselo veliko noč.

Veselje velike noči delim najprej z vami, ki skupaj z Marijo Magdaleno čutimo svojo vsakodnevno grešnost. Greh nas vedno znova peha v objem hudobnega duha. Ob Vstalem Gospodu pa čutimo novo svobodo. On je tisti, ki nas rešuje greha in oblasti hudega duha. Zato je naše veselje tako veliko. On je premagal hudega duha in vsak greh, on nas osvobaja. Sv. Frančišek pravi takole: »Blagor služabniku, ki se nima za boljšega, kadar ga ljudje poveljujejo in povišujejo, kakor pa tedaj, kadar ga imajo za ničvrednega ter ga omalovažujejo in prezirajo. Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom in nič več« (FOpom 19). Veselja v tej svobodi vam danes še posebej želim!

Veselje velike noči želim deliti z vami, ki se v Petru najdete prestrašene in nemočne v vsakodnevem kakor duhovnem življenju. Kljub vedno novim strahovom današnjega časa nam velika noč govori, da so vsi strahovi ob Vstalem odveč. On vedno zmaga vsak strah, le naslanjati se moramo vedno znova nanj in mu zaupati. Iz Nepotrjenega vodila sv. Frančiška: »In zatrdno vedimo, da nam ne pripada nič, razen zablod in grehov. Moramo se namreč bolj veseliti, kadar pridemo v razne preizkušnje in kadar prenašamo najrazličnejše dušne in telesne nadloge in stiske na tem svetu zaradi večnega življenja. Vsi bratje se torej varujmo slehernega napuha in nečimrnosti. Čuvajmo se modrosti tega sveta in mesenega poželenja. Duh mesenosti si namreč prizadeva za besede, malo pa za dejanja; in ne išče bogovdanosti in svetosti v notranjosti duha, temveč hoče in želi bogovdanost in svetost razkazovati na zunaj« (FNPVod, XVII, 7-12). Veselim se z vami, ki Jezusa kljub lepim obljubam zatajate, pa nam Gospod vedno odpušča, nikoli ne

očita. To je velika noč, ko Gospod pozablja naše grehe in še vedno verjame, da bomo svoje obljube izpolnili. Veselim se z vami, ki vam kot Petru ne ugaja trpljenje, pa nam Vstali Gospod pokaže, da trpljenje ni nesmisel, ampak nujna pot ljubezni, pot do vstajenja. Veselimo se z Gospodom, ki nas vabi, da z njim trpimo, a ne za obup ampak za vstajenje.

Veselim se tudi z vsemi, ki se kakor Janez radi naslanjate na Gospodove prsi, v molitvi in zakramentih, in iz njih črpate moči za svoje življenje. Velika noč nam govori, da je ljubezen premagala sovraštvo, da je bližina ob Gospodu nagrajena z življenjem. Veselimo se Gospodovega vstajenja in obljube, da nas bo povezanost z Gospodom pripeljala tudi do naše večne velike noči. Sv. Frančišek je zapisal: »Kjer je ljubezen in modrost, tam ni ne strahu ne nevednosti. Kjer je potrpežljivost in ponižnost, tam ni ne jeze ne vznemirjenja. Kjer je uboštvo skupaj z veseljem, tam ni ne pohlepnosti ne skoposti. Kjer je spokojnost in premišljevanje, tam ni ne zaskrbljenosti ne raztresenosti. Kjer je

strah Gospodov, ki varuje njegov dom, tam sovražnik ne najde prostora za vstop. Kjer je usmiljenje in obzirnost, tam ni ne razsipnosti in ne trdosrčnosti« (FOpom, 27).

Velika noč je veselje za vsakega, ki se lahko najde v podobah prvih prič vstajenja. Naj vas ob tem voščilu povabim, da s pričami vstajenja stopamo naprej v življenje: Z Magdaleno vedno znova priznavajmo svoje grehe in se veselimo, da nas Gospod osvobaja. S Petrom si priznavajmo strahove in prazne obljube, ter se veselimo, da nam Gospod vedno odpušča. Z Janezom si pogumno priznajmo, da si želimo Gospodove bližine in se oklenimo Njega, ki nam na vsakem koraku želi stati ob strani.

Svetloba slavno vstalega Kristusa naj prežene vaše temine srca in duha. Aleluja!

Mir in dobro!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

IX. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška smo imeli 13. januarja 2015 IX. sejo provincialnega definitorija.

1. Minoritski samostan sv. Heme v Svečah je uradno pravno ukinjen tudi s strani generalnega ministra p. Marca Tasca z njegovim definitorijem.
2. Letno srečanje provincialnega definitorija z gvardijani in predstavnikom filialne hiše, ki je bilo 12. in 13. januarja 2015 v Olimju, je bilo konstruktivno. Poročila predstojnikov so bila v glavne dobro pripravljena. Seznanili smo se tudi z okrožnico – smernice za upravljanje premoženja v ustanovah posvečenega življenja in družbah apostolskega življenja, ki jo je 2. avgusta 2014, izdala Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja.
3. Dogodki v provinci:
Dan posvečenega življenja bomo letos še posebej slovesno obhajali, saj je leto posvečenega življenja v vesoljni Cerkvi.
Permanentna vzgoja bo od 2. do 4. februarja 2015 v Olimju. Vsebina srečanja bo: naše srečanje z umirajočimi, boleznijo in »sestro« smrtjo. Predavatelja bosta p. Toni Brinjovc in s. Emanuela Žerdin.
Provincialni dan, 11. februar 2015, bomo imeli v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani.

X. seja prov. definitorija

V filialni hiši sv. Doroteje smo imeli 28. februarja 2015 X. sejo provincialnega definitorija.

1. Najprej smo se srečali z bratom Emilom in Robijem, ki sta nam predstavila njuno skupno duhovno življenje in pastoralne obveznosti. Pomoč p. Marjana Cafuta je dobrodošla. Provincial se jima je zahvalil za vso delo in pričevanje.
2. Pred nami so področni kapitlji, ki so predvideni 11. marca 2015. Praznik sv. Jožefa in godove bratov bomo obhajali v minoritskem samostanu sv. Viktorina na Ptuj. Srečanje hrvaške in slovenske province bo, 22. aprila, na Ptuj v samostanu sv. Petra in Pavla.
3. Pater Janez Kmetec bo, na predlog provinciala p. Milana Kosa, imenovan za župnika sodelavca v župniji sv. Petra in Pavla na Ptuj.
4. Naše malo semenišče ni bilo nikoli pravno ukinjeno. Še vedno obstaja možnost, da sprejmemo fante, ki zaključujejo osnovno šolo (srednjo šolo), če pri njih prepoznamo duhovni poklic.

5. Ob dograditvi samostana sv. Maksimilijana Kolbeja se bosta brata, ki delujeta v bolniški župniji, preselila v samostanske prostore. Provincial p. Milan Kos se bo ob posvetu z brati iz tamkajšnjega samostana pogovarjal z vodstvom ljubljanske nadškofije o nadaljnji namembnosti zgradbe, ki je sedaj namenjena bolniški župniji.

6. Seznanili smo se s prošnjo kandidata Andraža Čebularja za vstop v postulat. Magister p. Andrej Šegula je podal pozitivno mnenje. Postulat bo začel v mesecu marcu 2015.

XI. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja smo imeli 26. marca 2015 XI. sejo provincialnega definitorija.

1. Najprej smo se srečali s samostansko skupnostjo. Gvardijan p. Danilo Holc je predstavil življenje v skupnosti in v ponoviciatu. P. Toni Brinjovc je predstavil delo v bolniški župniji. Zraven rednih obiskov sta s p. Andrejem Mohorčičem vključena tudi v razne delovne time v bolnici. Brata se bosta v kratkem preselila v samostanske prostore. P. Janko Gašparič je predstavil delo v župniji Prežganje in Javor, kjer poteka redno pastoralno delo na župniji. V dom duhovnih vaj na Prežganje prihajajo redno skupine. P. Cristian Balint je predstavil delo v župniji sv. Petra. Skupine v župniji so se preselile v nove prostore, kjer se redno srečujejo. V cerkvi so namestili alarm, tako da je sedaj lahko cerkev odprta čez ves dan. P. Andrej Šegula je predstavil svoje delo na Teološki fakulteti in delo s postulantom. V prihodnjih mesecih bo potrebno pristopiti še k ureditvi prostorov v pritličju za potrebe kuhinje, obednica in bolniške župnije. Provincial p. Milan Kos se je bratom zahvalil za vso delo in pričevanje.
2. Srečanje ponovincev CEC-a bo letos potekalo pri nas v Piranu, v tednu po Veliki noči. Predavatelja bosta p. Igor Salmič in br. Miran Špelič OFM.
3. Srečanje hrvaško – slovenske province, bo 22. aprila 2015, v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.
4. Provincial je prebral prošnjo Marjana Maučeca za laizacijo.
5. Pogovor o personalnih spremembah in oblikovanju samostanskih skupnosti, ob ustanovitvi nove skupnosti s 1. avgustom 2015, v Turnišču.

p. Dominik Tikvič
prov. tajnik

OBVESTILA

**PREŽIVI LEPE
TRENUTKE
V LETU 2015**

**Z BRATI
MINORITI**
minoriti.rkc.si

ROMANJE V ASSISI

Od 19. do 24. julija 2015

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelja: p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Predvidena cena:

- odrasli **140 €**
- osnovnošolski otroci **80 €**
- predšolski otroci – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

DOGAJANJA v domu duhovnih vaj pri Sv. Trojici v Halozah v letu 2015:

Kaj?	Okvirna starostna skupina ¹	Kdaj?
ANIMATORJI PRIPRAVNIKI	8. in 9. raz. OŠ ter 1. letnik SŠ	19.—21. junij 2015
3. TABOR	od 7. do 9. raz. OŠ in srednješolci	26.–29. junij 2015
1. TABOR z Baragom med Indijanci	od 1. do 3. raz. OŠ	1.–4. julij 2015
2. TABOR z Baragom med Indijanci	od 4. do 6. raz. OŠ	6.–9. julij 2015
Teologija telesa	9. raz. OŠ; srednješolci in študentje	krompirjeve počitnice 2015
Jesenski tabori	od 1. do 8. raz. OŠ	krompirjeve počitnice 2015

Več informacij na:

FB: **Tabori Sv. Trojica v Halozah**

e-pošta: **trojica.tabori@gmail.com**

e-pošta: **damjan.tikvic@rkc.si**; tel.: **031 834 720**

<http://www.zupnija-sv-trojica-haloze.rkc.si/d6/dom-duhovnih-vaj/vsebina/novice>

¹ Starostna skupina ni čisto zavezujoča. Lahko prihaja do razhajanja za kakšno leto. Pokličite in vprašajte.

V LETU POSVEČENEGA ŽIVLJENJA

**z veseljem vabimo K SODELOVANJU IN UDELEŽBI
na enajstem MarijaFestu.**

**Bazilika na Ptujski Gori,
sobota, 9. maj 2015, ob 17. uri**

Marija Zavetnica na Ptujski Gori s svojim materinskim plaščem ljubeče odeva vse ljudi, bolj ali manj verne, iskalce in Bogu posvečene. Slednjim papež Frančišek v tem letu še posebej kliče: »Prebudite svet!«

Z Marijafestom želimo v nas prebuditi čut za slavljenje Boga in Marije. V varstvu Nje, ki nam je rodila Začetnika življenja, in v širjenju Njene slave Bogu posvečeni redovniki in redovnice globlje izkušamo svojo hojo za Gospodom. To radostno izkušnjo radi delimo z vsemi ljudmi, še posebej z mladimi. Zato vas prisrčno vabimo na enajsti Marijafest na Goro milosti – Mons Graciarum.

MIR IN DOBRO!

Predsednik organizacijskega odbora:
p. Janez Ferlež

Odgovorni za Marijafest:
p. Martin Gašparič, rektor bazilike

Zmagovalne pesmi dosedanjih Marijafestov (2005–2014)

1. (2005) Skupina Krik – K TEBI SE ZATEKAM
2. (2006) Skupina Krik – PRED TE POLOŽIM
3. (2007) Pevska skupina iz Sostrega – BODI Z NAMI, MARIJA
4. (2008) Lucija in Sabrina Cep – MATI MARIJA
5. (2009) Vokalna skupina Žarek – VEČNO HREPENENJE
6. (2010) Skupina Dominik – K MARIJI NA GORO
7. (2011) Frančiškova mladina Nazarje – S TEBOJ, MARIJA
8. (2012) P. Janez Ferlež in mladi z Vidma – MIR SRCA
9. (2013) Sestrične – VNEBOVZETA in dekliški zbor LA VITA – SVETOGORSKI
10. (2014) Frančiškova mladina Nazarje – MATI LJUBEZNI

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Pomlad je vedno prebujanje in tudi želja za naša »Sporočila« se je prebudila. Morda bi lahko kdo modroval, da smo imeli zimsko spanje, vendar nam dela ni zmanjkalo pa tudi dogodkov ne. Eden med njimi je gotovo bil zorenje za večnost in slovo ter pogreb našega sobrata p. Mirka Pihlerja v predbožičnem času. Kar pogrešamo njegov igrivi nasmeh in komentarje ob različnih srečanjih. Sicer pa sestra smrt je neizbežna in sprejeti jo moramo v Frančiškovem duhu, kar pomeni odhod domov in ne v neznano.

Pastoralno delo seveda ne pozna preveč počitka. V adventu so otroci in starši pridno izdelovali adventne venčke. Župnik moderator in gvardijan p. Dominik se je lotil izdelave jaslíc s svojo ekipo »jasličarjev«, ki so izdelovali maketo samostana in cerkvice sv. Roka ter približali jaslíc v letu posvečenega življenja samostanskemu ambientu. Božični Viktorinov večer na božični večer so izpolnili mladi pevci in orkester iz župnije sv. Jurija na Ptuj pod vodstvom p. Andreja Feguša. Seveda je bilo kar precej živahno, saj so nastopali mladi. Po prazniku sv. Štefana smo začeli z obiski družin v predelu sv. Roka in Zagrebške ulice. Vsak izmed nas patrov je obiskal kakšno ulico, zato imamo vsi dobre in slabe izkušnje. Tu in tam so se poti tudi križale in so nekateri tudi priznali: »Pri nas pa je že bil danes eden od vaših.« Sicer pa so včasih rekli, da od viška glava ne boli (razen od alkohola ...!). V samostanu je vsako leto okrog novega leta tudi srečanje z našimi starši sorodniki in dobrotniki. Vseh udeležencev nas je bilo nekaj čez sto, kar je seveda manj kot prejšnja leta. Januar pa je vedno tudi bogat z različnimi sestanki in seminarji ter poročili na področju province. Zato je bilo v samostanu kar bolj mirno, saj smo posamezni bratje čuvali vsak po eno nadstropje. Še gospodinja Betka je ugotovila, da je vse mirno v hiši in nas je večkrat morala iskati. Doktor p. Marijan Cafuta pridno pomaga prvi del tedna sobratoma v Dornavi, drugi del tedna pa doma in še okrog pomaga.

Vse to mu zelo dobro dene, zato se tudi nekaj teh dobrot pozna na njegovem telesu.

Seveda, da je vsaj nekaj veselega v hiši, pa skrbi zasebna glasbena šola. Učenci pridno godejo in igrajo pod mentorstvom svojih učiteljev in profesorjev. Skoraj pa nam vsak teden priredijo kakšen koncert v dvorani. Vse to se šteje v njihov javni nastop in spada k rednemu pouku. Ob mednarodni udeležbi so prejeli tudi že nekaj lepih nagrad, kar je spodbuda za marljivo delo naprej. Direktor glasbene šole p. provincial Milan Kos povabi vsako leto profesorje tudi na skupno večerjo v našo samostansko obednico, da se tudi bratje seznanimo z učitelji, saj se vedno najde kakšen novi učitelj zaradi porodniških dopustov.

Zimske počitnice so nekateri izkoristili za duhovne vaje in še permanentno vzgojo, seveda pa je v Ptuj tudi pustni čas in pustni karneval, ki je letos zaradi lepega vremena bil rekordno obiskan. Otrokom so počitnice hitro minile, nam pa tudi. Da nam ne bilo preveč lepo, se pojavi tudi kakšna preizkušnja. Patru Janezu Žurmanu je ponagajal srček, vendar so mu ga v Ljubljani malo »poštimali« in sedaj nabira v zdravilišču Radenci novih moči. Seveda, ko boste brali te vrstice, bo že zdavnaj doma in, upam, zopet pri svojih močeh. Patru Janezu Kmetcu se tudi tu in tam zdravje malo poslabša, da se ne bi preveč prevzel. Kako dolgo bo še to trajalo, ve dragi Bog. Prav je, da darujemo zraven vseh naših molitev tudi svojo trpljenje za nove redovniške poklice.

Pred nami so velikonočni prazniki in dela nam ne zmanjka. Sosednji duhovniki prosijo za pomoč pri spovedovanju in obredih. Vsem ne bomo mogli ustreči. V tem postnem času sta kar dva naša brata sodelovala na ljudskih misijonih: p. Dominik v Teharjah in okolici, p. provincial Milan pa v Framu. Seveda so bili tudi drugi bratje iz naših samostanov udeleženi na teh misijonih. Koliko je bilo duhovnih sadov, bo vidno morda še pozneje. Mi smo vsekakor podpirali njihovo delo tudi z molitvijo. Pater Jože Osvald organizira v našem samostanu vsako leto »Seminar nove evangeli-

zacije v Svetem Duhu». Med gosti bo tudi naš pater hrvaški provincial Josip Blažević, in sicer zadnji torek v marcu, ko bo spregovoril predvsem o ezoteriki. Čaka nas še birma na zadnjo nedeljo v aprilu, še prej pa revija cerkvenih pevskih zborov. Prvoobhajanci se prav tako pridno pripravljajo pod župnikovo vzgojo.

Tudi nekaj bolj prosvetnih dogodkov se bo zgodilo v okviru našega samostana. V teh dneh bodo svoja vina ocenili vinogradniki iz Haloz, v bolj poletnih mesecih pa se že najavljajo razni dogodki na dvorišču. Tudi kmečke dobrote ne bodo izostale. Vsekakor bo še pestro dogajanje v našem samostanu.

Morda še to, da smo začeli varčevati pri elektriki, zato smo nabavili varčne LED svetilke na dvorišču, v kleti in tudi po nekaterih učilnicah. Rezultat bo viden, ko bo ekonom p. Tomaž prejel račun ob koncu meseca. Predvidevajo, da bi se račun moral zmanjšati vsaj za polovico. Za preureditev je še na vrsti veroučna učilnica in nekateri zamašeni vodovodni odtoki, saj so ti večni problem v tako veliki stavbi. To seveda čaka bolj počitniške dni. O tem pa morda kdaj drugič.

Bratje iz klostra želimo blagoslovljene veličnočne praznike in veliko duhovnih sadov veličnočnega časa.

p. Janez Kmetec, Goleški

Filialna hiša sv. Doroteje

Lep pozdrav iz lükarije, kjer se je že začel saditi lük. Torej nam naravnega penicilina ne bo manjkalo. V tej idilični vasici se na verskem področju marsikaj dogaja. P. Emil in br. Robi pa se trudita, da to dogajanje dohajava. Letos je baje bilo prvič, da je del dornavskega okteta na praznik treh kraljev prišel zjutraj k maši in zapel »modro pesem«. Lepo in upam, da se bo to obdržalo še naprej.

Blagoslovi hiš so uspešno za nama. Nadaljevati je bilo treba z veroukom, saj so otroci že nestrpnost čakali, kdaj bo spet »normalno« stanje glede verouka. So pa kar pridni. Tako imamo pri pevskem

zborčku »Dorotejini otroci« trideset otroških in mladinskih glasov, s katerimi ga Lidija pridno vadi. Imamo tudi mladino in študente, ki so z veseljem pripravljeni izvesti tridnevni oratorij, ki ga bomo, če Bog da, imeli takoj po končanem pouku. Izvolili smo tudi novi župnijski svet in nekaj novih obrazov je. Upam in želim uspešno delo in sodelovanje. Po pustu pride post in tako ima vsako nedeljo en razred križev pot pol ure pred deveto mašo in kar pridno sodelujejo.

Sedaj pa bolj konkretno. Župnija Dornava letos praznuje »abrahama«, odkar je samostojna župnija. Okrog tega se vrti marsikaj. P. Emil in odbor, ki pripravlja praznovanje, kar pošteno »švicajo«, da uskladijo to in ono. Predpriprava na to obletnico je, da smo imeli tri postne nedelje duhovnike iz te župnije. Kot prvi nas je nagovoril p. Jože Petek, potem g. Toni Kmet in danes, ko to pišem, je bil z nami p. Marjan Vogrin. Vsak je po svoje in lepo nagovoril farane. Samo praznovanje pa se bo odvijalo 12. aprila, ko nas bo nagovoril provincial p. Milan Kos. Za samo praznovanje bodo poskrbeli tudi farani in razna društva ter skupine, ki bodo najbolj vidne po maši pred cerkvijo in potem še naprej v občinski dvorani, kjer se bo ob dobri hrani in pijači odvijal tudi kulturni program. Predstavljeno nam bo marsikaj. »Kdo lükari vkup stopijo te nekaj grot«. Bomo videli. Vsekakor se kar pošteno pripravljamo, da se ne bi koga ali kaj izpustilo, kar se v gneči in preveč pazljivosti lahko zgodi. Skratka: živiva in delava pa kakega obiska bratov se tudi ne braniva. Dobrodošli, pa pridite kaj naokoli. Vsem lepo in dobro želiva iz Dornave.

br. Robi

Minoritski samostan sv. Frančiška

Zadnje poročilo minulega leta smo sklenili z zapisom, kako se pripravljamo na božične in novoletne praznike. Gospodovo leto 2015 smo, kakor prejšnja leta, pričakali budni. Nekaj minut pred polnočjo se navadno zberemo v cerkvi, kjer z mo-

litvijo pričakamo ta trenutek, potem pa v križnem hodniku nazdravimo novemu letu. Novoletno srečanje ob tomboli smo letos imeli v Ljubljani – samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja. Bilo je doživeto. V januarju smo v cerkvi sv. Frančiška imeli božično – novoletni koncert zbora Art Voicess glasbene šole iz Grosuplja. Odlični pevci so navdušili zbrano občinstvo.

Odkar smo trije duhovniki v samostanu, se je naša dejavnost pastoralne pomoči sosednjim župnijam silno pomnožila. Najbolj napeto je pred prazniki. Pred božičem in veliko nočjo smo vsi trije na terenu. Nemalokrat prevzamemo tudi vodenje župnij za cel teden z vsemi obveznostmi skupaj. V župniji sv. Gregor nad Sodražico smo pred »gregorijevim« vodili tri dnevno duhovno obnovo in spovedali vse farane.

V tem času smo v samostanu gostili že nekaj skupin. Gostoljubnost smo nudili zakonskim skupinam iz župnij sv. Petra in Pavla na Ptuj, sv. Jurija iz Jurija ob Ščavnici, iz Ljutomera in sv. Vida iz Vidma pri Ptuj. Za člane OFS iz Sostra pa smo pripravili duhovno obnovo. Za OFS (FSR) koprške škofije in širše, smo razpisali duhovne vaje, ki bodo v našem samostanu od 17. do 19. aprila 2015. Od drugod že imamo 15 prijav in tudi naši naj bi bili zraven, tako da bo zadostno število.

Še pred tem pa bo naš samostan sprejel v goste ponovince CEC-a z njihovimi vzgojitelji in provincialnimi ministri. To bo od torka pa do nedelje po veliki noči (07. do 12. aprila 2015).

Od važnejših dogodkov moramo omeniti drugi ribiški pokal Frater, ki je potekal v piranskem zalivu 21. februarja 2015. Kljub veliki propagandi, ni bilo velikega odziva. Zraven naših dveh bratov sta od drugod prišla le provincialni minister p. Milan Kos, ki je zjutraj za ribiče maševal z drugimi somašniki in jezuitski redovnik, p. Miran Žvanut – župnik iz ljubljanskih Dravelj. Potek je bil podoben lanski prireditvi. Po maši je sledilo okrepčilo, ki ga je pripravila naša gospodinja Ivanka Pustotnik, in razvrstitev po čol-

nih. Bilo je 15 čolnov in še 40 drugih ribičev. Največ športnih ribičev je bilo seveda iz Pirana, potem Strunjana, Isole, Kranja, Ljubljane in celo iz Münchna. Glavni sodnik je bil g. Danilo Torej iz ribiškega društva Oradela. Kot je bilo razvidno iz časopisov, ki so o tej tekmi poročali, tudi leto niso ulovili nobenega fratra, po kateri ribi se imenuje ta ribiški pokal. So pa zato zelo dobro prijemale menole, ki so jih skupaj s še nekaj riboni, iglami pa tudi volkci in glavači nalovili kar 177 kg. Tehtanje ulova in razglasitev s pogostitvijo so pripravili na piranskem mandraču ob privezani ribiški barki Podlanici, kjer je v konkurenci redovnikov slavil naš p. Marjan Vogrin. Ujel je 6 kg rib in tako našemu samostanu že drugo leto po vrsti priboril pokal. Drugi je bil jezuit, p. Miran Žvanut in tretji p. Milan Kos, prov. minister iz Ptuja. Teža njegovih ulovljenih rib pa je bila 1,86 kg. Brat Franc Svetličič je pristal na odličnem četrtem mestu. Pred razglasitvijo rezultatov je nastopil tudi piranski župnijski mešani pevski zbor Georgios. Več o tej prireditvi ste si lahko prebrali v Slovenskih novicah na strani 10, z dne 24. 02. 2015.

Od 20. do 22. marca 2015 so bili pri nas na postni duhovni obnovi mladi iz Ljubljane. Se pravi: postulant Andraž Čebular, ponovince: br. Rufin Predikaka in br. Klemen Slapšak; redovnika s slovesnimi obljubami: študent br. Anton Borovnjak in diakon – študent Danijel Golavšek.

V soboto, na prvi spomladanski dan, 21. marca 2015, je naš min. samostan sv. Frančiška Asiškega od župnije sv. Jurija v Piranu dobil v hrambo za 99 let leseno plastiko (kip) sv. Frančiška Asiškega v frančiškanskem habitu, ki je po vsej verjetnosti ob ukinitvi frančiškanskega samostana sv. Bernardina blizu Portoroža prišel v mestno cerkev sv. Jurija v Piranu.

Kip je lepo baročno delo. Narejen je po vsej verjetnosti v prvi polovici 18. stoletja. Visok je v klečečem položaju 179 cm, širok 120 cm in globok 93 cm. Stoji na podstavku, ki je poznejšega datuma.

Kip je sondiran in ima dve plasti poslikav. Ponekod je načet od črvojedine. Manjka mu mezinec leve roke in približno 15 cm redovniškega pasu. Kip bo potrebno restavrirati, ko bo seveda denar. Nujno pa je že sedaj opraviti dezinsekcijo. Prst (mezinec) se že oblikuje v restavratorski delavnici blizu Ljubljane. Trenutno kip stoji v nekdanji cerkvi sv. Katarine.

Še poročilo o zdravstvenem stanju. Trenutno so prehladi mimo. Ošpic nismo dobili. Tudi kuharica Ivanka pokašljeuje vse bolj tiho. Boji pa se alergije cvetnega prahu. Ko bodo zacvetele še ostale spomladanske rožice, bo zelo hudo. P. Tone je prestal obdobje vpeljevanja in že pridno orje na vseh področjih delovanja. Ostali pa smo tudi več ali manj zdravi. Nekateri se sicer navažajo na popravljene zobe, na slušni aparat in še kakšno težavnost. Najbolj med vsemi pa je utrjen brat Franc Svetličič. Nič mu ne more do »hudega«. To je zelo pohvalno.

Toliko za ta čas. Voščimo vam veselo veliko noč s trikratnim vzklikom: Aleluja!

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Lep pozdrav iz samostana sv. Vida. Novo leto 2015 nam prinaša veliko veselja, blagoslova in po drugi strani tudi nekatere skrbi. Verjamemo pa, da bomo v zaupanju v Gospoda vse zmogli. Skupine delujejo s polno paro. Patri se trudimo, da smo z ljudmi. Da jih spodbujamo v veri, upanju in ljubezni.

Frančiškove skupine imajo redna srečanja. FSR in FO zelo dobro delujejo. Morda bi lahko rekli, da je nekoliko krize pri mladinskih srečanjih ob sobotah. Se redno srečujemo, jih pa je letos nekoliko manj. Osebnostno pa vidim v letošnjih birmancih okrepitve. Pred nami je oratorijski dan, mislimo pa že na veliki oratorij.

Še nekaj dogodkov, ki so potekali pri nas.

V soboto, 3. 1. 2015, ob 19. uri se je na Vidmu pri Ptujju odvijal novoletni koncert. Pripravil ga je mladinski pevski zbor sv. Vida, v domači cerkvi sv. Vida na Vidmu pri Ptujju.

Iz leto do leto prihaja na tradicionalni novoletni koncert več ljudi in to je MeMPZ sv. Vida letos ponovno dokazal, saj je bila cerkev sv. Vida spet lepo polna. Ljudje so od blizu in daleč prišli pri-

sluhnit glasbi srca, ljubezni ter nas s svojo prisotnostjo še bolj motivirali za nadaljnje delo.

Na koncertu so sodelovali:

MeMPZ sv. Vida

Voklana skupina Melos

Blaž Vidovič

Vokalna skupina Cantilena

p. Janez Ferlež

Glasniki

Ansambel Razpon

MPZ sv. Vida

Od 16. do 18. januarja so v Kančevcih potekale duhovne vaje za frančiškove otroke, katerih so se udeležili tudi frančiškovi otroci in animatorji iz naše župnije. Zbralo se je kar nekaj otrok, ki so se skozi vikend družili in spleтали nova prijateljstva. Na letošnjih duhovnih vajah smo spremljali Dorotejo, strašilo, kositrnega drvarja in leva na poti k čarovniku Ozu, ki je prebival v Smaragdni deželi. Skozi njihovo potovanje smo se naučili, da smo skupaj močnejši in da potrebujemo prijatelje, da lahko premostimo nekatere ovire. Prav tako pa smo se naučili, da moramo v življenju biti dobrosrčni, pogumni in razumni. Zraven tega pa smo na duhovnih vajah tudi veliko prepevali, ustvarjali in se igrali. Ob zaključku vikenda so se nam pri maši in kosilu pridružili še starši.

Vsako zadnjo nedeljo v mesecu se v cerkvi sv. Vida ob 10. uri odvijajo otroške maše s p. Janezom.

Na spletni strani župnije sv. Vida si lahko ogledate reklamni spot.

Pri otroški »polnočki« na Vidmu ste lahko občudovali žive jaslice. Otroci in birmanci pod vodstvom Jožeta Kozela so čudovito zaigrali igrico. Zunaj so birmanci postavili žive jaslice, kjer ni manjkal osel, tri ovčke, koza in nekateri posamezniki, ki so zaigrali Jožefa, Marijo, pastirčke ...

Dramska skupina se pripravlja že na Pasijon, ki bo letos, podobno kot lani, na cvetno nedeljo po 8. maši. Nastopalo bo okrog 80 oseb. Kaj več o tem drugič, sedaj samo lepo vabljeni.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

V naši skupnosti velja dogovor, da vsak član pride na vrsto za Sporočila. Sedaj je prišla vrsta na mene. Ker spadam že bolj med iztrošeno robo, zato bo tudi ta moj dopis bolj vsakdanji in kratek. Za nami so zimski meseci, ki so bili nekateri zimski, drugi pa na pol. Seveda je to odgovarjalo nam duhovnikom, ki še imamo navado hišnih obiskov po božičnih praznikih. Ker nam je vreme bilo kar precej naklonjeno, smo »preleteli« našo po teritoriju zelo obširno župnijo v približno treh tednih. Meni kot starosti so bili dodeljeni nižinski predeli, s tem da sem imel ob večerih doma mašo itd. Na srečo v tistem času ni bilo pogrebov, tako da nam je ostalo več časa za obiske družin. Mlada dva pa sta se podila po hribih in potem tudi po dolinah. Več ali manj nam je uspelo obhoditi vse domove

naše župnije. Bogu hvala za vsa ta srečanja z ljudmi. Bilo je veliko zanimivosti in obojestranskih lepih doživetij. Kakor povsod drugod po raznih župnijah, kjer sem opravljal takšne obiske, se pri mnogih družinah moli samo takrat, ko pride na obisk duhovnik.

Kar se drugih dogodkov tiče iz našega okolja, bosta bolj na široko pisala Andrej in Damijan, ki sta bolj povezana z mladimi v domu duhovni vaj in s pastoralnim življenjem v župniji.

Vsem v provinci in izven nje iskren HALOŠKI POZDRAV!

p. Benjamin Mlakar

Minoritski samostan Matere Božje

Ko moraš hitro podati poročilo ali kaj napisati o delu in življenju v skupnosti in če še nisi posebej vešč v pisanju ter brez računalnika, prideš v zadrego. Zakaj gre? Gvardijan vodi romarje v Sveti deželi, večina ali vsa pošta prihaja po elektronski pošti, zato smo nekateri postali »nepismeni«. Mimogrede je bilo navrženo, da je treba napisati za Sporočila, a nič konkretnega. Za opravičilo in po-

jasnilo.

Čeprav v zimskem času na Ptujski Gori ni veliko romarjev, kljub temu nismo bili brez dela. Naj na kratko omenim vsaj nekatera.

P. Milan se še vedno zelo trudi s prevajanjem Svetega pisma, dobi pa tudi še nove zadolžitve. To delo opravlja zelo temeljito in vestno. Samo včasih ga čas prehiteva; vsaj tako pravi. Mislim pa, da je vse ob pravem času narejeno.

Rektor bazilike in župnik moderator p. Martin se je s sodelavci zelo potrudil za lepe in privlačne jaslice pod arkadami in v baziliki.

V zimskem času smo tudi večkrat pomagali drugim župnijam, redno pa vsako nedeljo mašujemo v Prepolju.

V postni čas smo stopili z vso resnostjo in željo, da bi slišali Gospodov klic k spreobrnjenju in da bi pot do velike noči prehodili z njim po poti križa k vstajenju.

Kakor je že navada, imamo vsako nedeljo pobožnost križevega pota po romarski poti in ob 16. romarsko mašo v baziliki. Obisk je zadovoljiv.

V tem času so v naši dekaniji tudi večne molitve, tako smo pomagali v več župnijah.

V tem času je p. Martin vodil misijon v župniji sv. Lovrenc nad Štorami in na Svetini. Vrnil se je s prijetnim občutkom in nasmehom, da je misijon uspel.

Romarska sezona se je že začela, saj smo bili v soboto kar precej zaposleni. V župniji poteka priprava na birmo. V okviru tega je starešem spregovoril Branko Cestnik o težavah vzgoje danes.

Tudi k nam na Goro je prišla pomlad. To se vidi tudi na našem vrtu, na katerem že na veliko cvetijo rože, raste solata in vse to po zaslugi Magde.

In »ko se prikaže Kristus v naše življenje, tedaj se boste tudi vi prikazali z Njim v slavi.« Kristusovo vstajenje ni samo studenec vere, ampak tudi čudovitega upanja. Naša srca morajo biti polna hvaležnosti Bogu za ta izreden dar. V tem duhu vam želimo veselo Alelujo.

Bratje iz Gore

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Prijeten pomladni pozdrav iz olimskega bratstva. Smo v pričakovanju velikega tedna in se z molitvijo in postom pripravljamo na veličastne dneve našega odrešenja.

A pogledjmo še prej nazaj v zgodovinske dogodke, ki še niso zagledali luč sveta v naših Sporočilih.

Tako kot vsako leto, smo tudi tokrat slovesno obhajali god sv. Frančiška Ksaverja, ki mu je posvečena kapela na levi strani naše cerkve. Somaševanje je vodil provincial minoritov p. Milan Kos. Obenem smo obhajali še god sv. Ambroža, zavetnika čebelarjev. Ti so okrasili oltar s svečami iz pravega čebeljega voska in se pri maši tudi predstavili. Na koncu maše je vse nagovoril še Miklavž s spremstvom in otroke, pa tudi odrasle, majčkeno obdaroval. Slovesnost smo kljub slabemu vremenu nadaljevali še na samostanskem dvorišču, kjer so bile postavljene stojnice z domačimi pridelki in stojnica Karitas. Prišla sta tudi naš župan Misja in naš novi minister Počivalšek.

V adventu smo imeli v Romarskem domu božično duhovno obnovo za šest minoritskih bogoslovcev, ki jo je vodil vikar province p. Ernest Benko. Pri nedeljski maši tretje adventne nedelje so pri bogoslužju tudi aktivno sodelovali. Farani so bili mladih gostov zelo veseli, saj upajo, da bodo nekoč prišli kot mladi patri tudi v Olimje.

Pred božičem sta prišla naša električarja in začela postavljati pod leseno ograjo male nočne lučke, ki bodo razsvetlile pot, ki vodi iz dvorišča samostana k Romarskemu domu. Ko gremo zvečer patri k molitvi v kapelo Romarskega doma, je pot, posebno v zimskem času, zelo ledena in lučke nam bodo pomagale k večji varnosti. Bo pa tudi lepo z estetskega vidika in pravo božično darilo.

Župnija Olimje se že vrsto let odpravi na sveti večer k cerkvi sv. Andreja nad Olimjem. Z baklami, molitvijo in pesmijo se farani podamo na to romarsko pot k Detetu, ki se bo za nas rodil

v sveti božični noči. Tudi letos je bilo tako. Po peš romanju do cerkve, smo se najprej zamislili ob igrici Dobri pek nad težavami sv. Družine in malega Jezusa, nato smo slovesno začeli mašo svetega večera s slavo in razmišljanjem o pastirčku Petru, ki je prišel obiskat Jezusa in mu naredil dobro delo.

Polnočnica pa je bila v župnijski cerkvi. Ljudje so se ob postavljenih jaslicah na stranskem oltarju in v kapeli sv. Frančiška zavedli, da je sporočilo božiča v sprejemanju ljudi.

Na Štefanovo, na praznik, ko se spominjamo naše samostojnosti in enotnosti, smo po sv. maši odšli k sosedu Osojniku, kjer so bili na travniku že pripravljeni konji za blagoslov. Svojega konja je k blagoslovu pripeljal tudi naš sosed, gospodarski minister Zdravko, in še mnogi drugi. Po blagoslovu je p. Ernest dal konjem sol, vsi navzoči pa so se okrepili s kuhanim vinom in čajem ter orehovim likerjem. Božični dnevi do praznika sv. treh kraljev so bili namenjeni blagoslovu hiš po župniji. Patri s seboj prinesejo tudi dar, božično številko Družine in se tako na lep način zahvalijo vsem župljanom za njihovo zvestobo veri in župniji.

Tudi Silvestrovo je bilo nekaj posebnega. K molitvi in prošnji za mir smo povabili v naš Romarski dom posameznike iz župnije in drugod. Odzvalo se je kar lepo število vernikov. Ob molitvi, petju in zahvalni sv. maši smo vstopili iz starega v novo leto v upanju, da bo Božji blagoslov z nami pri vsem našem delu.

V Romarskem domu je od nedelje pa do srede, 14. januarja, potekalo delovno srečanje gvardijanov in definitorjev. Zbrali so se vsi gvardijani in definitorji iz minoritskih samostanov in filialne hiše v Dornavi. Srečanje je bilo v bratskem duhu in ob skupni molitvi ter dobro obloženi mizi zelo lepo. Žal je v torek, ko smo srečanje združili še z godovnim praznovanjem sobratov, p. Janez Žurman, o katerem je p. Franc Murko še v nagovoru pri mizi dejal, da je »kakor prvi oče olimske skupnosti«, na dvorišču samostana nenadoma padel

v nezavest. Poklicali smo reševalno vozilo in z njim je bil prepeljan v bolnišnico v Celje. Zvečer nam je p. provincial že sporočil, da v bolnici v Celju počasi okrevaja.

V januarskih dneh je tudi v olimskem samostanu manj obiskovalcev, zato nas za 14 dni zapusti br. Jože, ki skoraj vse dni v letu skrbi, da so obiskovalci naše zeliščne lekarne preskrbljeni z zdravilnimi zelišči, tinkturami in mazili. Njegov dopust mineva v znamenju obiskov domačih in znancev, ki jih vsakodnevno srečuje v naši lekarni.

Svečnica nas letos ni izneverila. Prej je kapnilo od sveč v cerkvi, kot od sveč na strehah. Po starem pregovoru torej smemo upati na lepo pomlad in poletje. A najprej je prišla med nas prava slovenska zima s snegom, zameti in mrazom. Vsega tega se niso ustrašili naši bratje minoriti, ki so prišli k nam v samostan na permanentno vzgojo, ki je potekala od nedelje, 1. februarja do četrтка, 5. februarja. Medse so povabili tudi sestro Emanuelo Žerdin, FBS in br. Tonija Brinovca, ki sta jim govorila o poslednjih stvarnostih.

Po Prešernovem dnevu, slovenskem kulturnem prazniku, se je na ogled samostana in lekarne v Olimje na krajši obisk pripeljalo šest duhovnikov iz ljubljanske nadškofije. Vsi so v gibanju neokatehumenov. Srečanje smo končali pri prijateljskem kosilu v naši samostanski obednici.

Sredi februarja smo imeli v Romarskem domu duhovne vaje za brate in patre minorite. Vodil jih je vikar province in olimski župnik p. Ernest Ben-

ko. Prijavilo se je 17 bratov, ki so ob premišljevanjih, molitvi in bogoslužju spoznavali pomen svojega poslanstva v današnjem svetu. Ob lepem, že skoraj pomladnem vremenu, se je tudi v duše naših bratov naselilo pomladno veselje in zacvetela njihova vnema za posnemanje krepostnega življenja po zgledu njihovega ustanovitelja, sv. Frančiška.

V začetku marca so se zbrali pri nas k poglobljenim pevskim vajam pevci iz župnije Ptujška Gora. Prišlo je 19 pevcev vseh starosti, ki so nam prepevali tudi pri župnijski sv. maši na 2. postno nedeljo.

Zima se počasi poslavlja in prvi zvončki, trobentice in telohi že razveseljujejo romarje in turiste, ki so v času zimskih počitnic množično prišli v naš znameniti kraj. O tem znajo najlepše napisati novinarji. In prav ti so prišli za dva dni k nam na obisk. To je bilo 5. in 6. marca. Skupino 21-ih katoliških novinarjev je vodil škof Peter Štumpf, ki je pri SŠK zadolžen za medije. V medsebojnih pogovorih in predavanju so razmišljali o sedanjem medijskem trenutku v Sloveniji. Veliko je razlogov, da prav katoliški mediji odstirajo meglo nevednosti, ki jo tudi z novo vlado mnogi spuščajo med slovensko ljudstvo. Še posebej aktualna je bila tema v zvezi z družinsko problematiko, saj so zimske stranke z najbolj strupeno ZL te dni sprejele nov zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih. Zakonsko zvezo moža in žene so spremenili v zvezo dveh oseb. Zdrava pamet je zapustila slovenski parlament in narediti moramo vse, kar je v naši moči, da se družini vrne njeno dostojanstvo, otrokom pa očeta in mater. Prav k temu in takemu pisanju in osveščanju so poklicani katoliški mediji.

Olimje in naš Romarski dom sta prijazno okoliše za pripravo mladih na zakrament sv. birme. Za konec tedna od 6. do 8. marca je prišlo k nam 30 mladih, ki bodo v župniji Šmarje pri Jelšah letošnjo pomlad prejeli Sv. Duha. Z njimi sta bila tudi g. župnik in kaplan ter skupina animatorjev.

V začetku marca se je naše bratstvo za 10

dni zmanjšalo za enega člana. P. Ernest je skupaj z minoritskima bratoma p. Dominikom in p. Tinetom prevzel vodstvo misijona v župnijah Teharje, Kompole in Svetina. Sveti postni čas je za mnoge še vedno čas, ko se spravijo z Bogom in med seboj. In prav župnijski misijon je najlažja pot k temu cilju. Mi smo doma vsak dan molili za uspeh misijona in, kot nam je sporočil p. Ernest pa tudi domači župnik Miha, molitev že rodi sadove.

V parlamentu se je v začetku marca zgodil udar na osnovno celico družbe, na družino, ki jo od vekomaj sestavljajo oče, mati in otroci. Končno se je zdramila krščanska zavest slovenskega naroda in civilna iniciativa, združena v koaliciji »Za otroke gre«, je v nekaj dneh zbrala skoraj 82.000 podpisov za zavrnitev tega zakona. Upanje imamo, da bo na referendumu zdravo jedro slovenskih volivcev zavrnilo tako dekadentni in uničujoči zakon.

Za konec tedna, od petka, 13. 3. do nedelje 15. 3., smo v Romarskem domu gostili skupino molivcev za duhovne poklice, ki jih je pripeljala k nam uršulinka s. Štefka Klemen. Z njimi je bil tudi duhovnik, župnik iz župnije Zagorje ob Savi, ki je vodil bogoslužje. Božja milost je hotela, da so morda prav ti molivci za duhovne poklice, z duhovno prenovo in s svojo molitvijo pripomogli, da je prav takrat, 14. marca prišla vesela novica iz Vatikana. Sv. oče je imenoval novega mariborskega nadškofa. To je postal jezuitski pater Lojze Cvikel, doma iz Nove Cerkve v celjski škofiji. Naj mu sv. Duh pomaga v teh težkih časih dobro voditi škofijo bl. A.M. Slomška.

Postni čas se končuje, upanje v srcih pa raste tudi v našem bratstvu. Naj bo za vsa naša bratstva letošnja velika noč spodbuda za nov začetek, za novo rast v veri. Želimo vam, da bi Kristusovo vstajenje in njegova zmaga nad smrtjo postalo vir veselja in blagoslova za mnoge. Sončni pozdrav iz Olimja.

p. Jože in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Čas je zelo dragocen božji dar, ki nam je zastoj podarjen. Bog nas je poklical, da ga dobro izkoristimo. Bog nas ima rad, čeprav so pogosto trenutki, ko se nam zdi, da smo sami. Od zadnje številke Sporočil se je v našem samostanu zgodilo kar nekaj stvari. Najprej želim povedati, da se zelo trudimo živeti poklic, v katerega smo bili poklicani. Želja po »gospodovanju« je prisotna tudi v naši sredi. Kot samostansko bratstvo skušamo redno živeti molitveno in duhovno življenje.

Dejstvo je, da je pri nas pisano življenje. Bogoslovci imajo svoje skrbi in obveznosti, patri prav tako. Krepki pa nas misel, da imamo nekaj skupnega: redovniški poklic. Pri tem našem prizadevanju smo neprestano v nevarnosti. Tako se samostanska skupnost veseli skupne in osebne molitve v novi kapeli. Skušnjav ne manjka, ampak zavedamo se, da je Bog z nami in nam neprestano pomaga.

Na zunanjem področju je naš samostan dobil končno podobo. Ljubljanski nadškof Stanislav Zore je 6. januarja, na praznik Gospodovega razglašanja, daroval sveto mašo, po kateri je blagoslovil novi del samostana sv. Maksimilijana Kolbeja, kjer se nahajajo samostanska kapela, bogoslovno semenišče in župnijski prostori. Verniki in gostje, ki so bili navzoči v naši cerkvi sv. Petra, so takoj opazili, da to je posebno praznovanje, s katerim je Bog blagoslovil brate minorite in šempetrske farane.

Bogoslovci bivajo že par mesecev v novih prostorih in šempetrski župljani so navdušeni, da se njihova srečanja odvijajo v novih in čudovitih župnijskih prostorih. P. Toni in p. Andrej M. se že počasi selita iz prostorov bolniške župnije v sobe, ki sta pripravljeni v samostanu. Tudi pisarna bolniške župnije se bo selila v prostor, ki bo zato namenjen. Veliko dela nas še čaka pri adaptaciji. V načrtu so še druga adaptacijska dela, saj so stari župnijski prostori po blagoslovu novega dela postali samostanski.

Glede našega apostolata skušamo po svojih

najboljših močeh biti na voljo ljudem, za katere smo poslani. Patra, ki skrbita za bolniško pastoralo, se zelo trudita za duhovno oskrbo bolnikov in medicinskega osebja. Veliko dela opravita in prav občudovanja vredna sta, ko sta podnevi in ponoči vedno na razpolagi. Gvardijan se zelo trudi, da bi uskladi vse potrebe naše skupnosti (samostan, bogoslovje, postulat in štiri župnije). Tako vzgoja bogoslovcev in usklajevanje samostanskih dejavnosti zahteva od našega predstojnika veliko skrbi. Zraven rednega dela z veseljem uskladi in išče »žrtve«, ki bi napisale prispevke za provincijsko revijo Med nami. Hribovski župnik »kraljuje« nad Ljubljano. Tudi nizka oblačnost in megla ga ne ovirata. Pastoralne obveznosti je treba izpolniti. Ko pri nas prevladuje megla, on najbolj uživa v Javoru in na Prežganju. Tudi magister postulanta, duhovni pomočnik v župniji sv. Petra in profesor na Teološki fakulteti ima veliko dela: redna predavanja, pogovori, pomoč v župniji, druga razna predavanja, izpiti ... Kaj pa jaz delam? Nič posebnega. Trudim se biti božji otrok in dobro izkoristiti čas, ki mi je podarjen.

Na koncu še kratek povzetek. Privošči si čas za spontano in pristno veselje. Zakaj? Svet, v katerem živim, že »ukazuje« veselje, ki je sad človeškega napora in prizadevanja. Zelo blizu je čas, ko ti bo »naročeno« veselje, ki je rezultat človeškega načrtovanja in ne božje previdnosti. Ne skrbi! Veselje je božje! Veselje je velikonočno, ker nas je Kristus odrešil s svojo krvjo. Veselje je Kristusovo, ker smo njegovi učenci. Veselje je srčno, zato ne more biti rezultat človeškega dela.

Ne trudi se »izumiti« veselja. Tvoje veselje naj bo Kristusovo velikonočno veselje, ki te je poklical v življenje in te je svojo krvjo odrešil.

V imenu vseh bratov, ki živijo v samostanu, vam želim blagoslovljene in vesele velikonočne praznike in vse dobro! Bog vas blagoslovi!

p. Cristian Balint

Minoritski samostan sv. Viktorina

Tako hitro nam mineva čas, upam, da tudi vam, da bi skoraj pozabili na poročilo iz našega samostana. Ker smo se zadnjič slišali pred novim letom, naj nanizamo najprej nekaj utrinkov iz božičnega praznovanja.

Mladinci so postavili jaslice, za kar se jim zahvaljujemo. Bile so tako naravne, da so tudi otrokom bile dojemljive.

Božično praznovanje je bilo zaznamovano z množičnim obiskom sv. maš. Otroško polnočnico so popestrili in obogatili: otroški, mladinski zbor in orkester, kjer je sodelovala mladina.

Tradicionalno polnočnico je spremljal župnijski zbor in organist Jože Vagner iz Maribora.

Že ustaljena pobožična navada nam je narekovala, da smo si nabrusili pete ter se podali na pot, da obiščemo farane in jim prinesemo blagoslov.

Srečno smo končali obiske in blagoslov domov, saj se nobeden ni izgubil, tudi omagal ni.

Pustna nedelja, kakor je vsako leto bučna, je bila tudi to leto. Valčkov in polk ni manjkalo. Veliko ljudi je bilo po mestu, pravijo, da jih je bilo okrog šestdeset tisoč, tudi zaradi lepega vremena.

Norčije in norije so končane, začenjamo nov dan, in to prvi v postnem času.

Vse to je minilo in sedaj se v miru in z različnimi občutki pripravljamo na velikonočno praznovanje.

Vsak petek in nedeljo popoldne se zbiramo k pobožnosti križevega pota. Prvo postno nedeljo smo imeli načrt križevega pota po mestu Ptuj, pa je odpadel, ker je močno deževalo. Imeli smo ga v proštjski cerkvi.

Post, pokora, spreobrnjenje so besede, ki jih ponavljamo iz dneva v dan v postnem času, ko oznanjamo vernikom. Prizadevamo si, da bi tudi v nas rodile svoj sad.

Tega želimo vam in kličemo veselo »Alelujo«!

Proštjci

IZ VZGOJNIH USTANOV

Ponoviciat

Začel bom, kar s Frančiškovim pozdravom MIR IN DOBRO! Kot veste smo v ponoviciatu štirje, ki obiskujemo teološko fakulteto v Ljubljani. Brat Daniel Golavšek je sedaj diakon in se pripravlja na posvečenje, ki bo v celjski škofiji. Pri nas v Ljubljani nam ni dolgčas, saj smo pri slovesnih večernicami sprejeli v postulaturu Andraža Čebularja. Glede na to, da se vsi trudimo, se borimo, vztrajamo v življenju in pri učenju, si kljub zavzetosti vzamemo čas, da opravimo kakšno fizično delo zunaj samostanskih zidov. Hvala vsem sobratom v provinci, ki na kakršen koli način podpirate ponoviciat in postulat.

Postni čas nas kliče k spreobrnjenju, zato se trudimo, da smo tiho pri mizi vsaj takrat, ko bomo CD 146, (kadar ne pozabimo) v ponedeljek in torek. Skupna udeležba pri križevem potu ob petkih nas krepi za nadaljnjo hojo, da se zavemo svoje minljivosti, saj je še kako pomembno, da bomo zmogli še bolj celostno slediti Bogu. Da vse

to zmoremo vsaj delno uresničevati, so pomembna naša mesečna srečanja s p. Jožetom Osvaldom. Nismo pozabili na božično duhovno obnovo, ki jo je vodil p. Ernest in ostali sobratje z besedo. Z zgledom in s svojo odkritostjo ter preprostostjo (ki je temelj za življenje vsakdanjika), so nam dali popotnico za nadaljnje življenje. Hvala patru in ostalim sobratom v Olimju. Danes odhajamo na postno duhovno obnovo v Piran in se veselimo, da se bomo srečali s sobrati, s kuharico in Luksijem in verjamem, da se nas bodo razveselili. Hvala vam že vnaprej.

Veliko drugih stvari se je dogajalo, se dogajajo in se še bodo dogajale, (ampak, da bi vse opisal in poročal???) na vse ne moremo iti, zaradi študijskih obveznosti. Hvala vam za vse molitve, ki ste jih izmolili, ki jih molite in jih še boste zmolili. Delajmo dobro, dokler je še čas. Veselite se in imejte vsek nov dan za vstajenje.

Klemen Slapšak

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in sestre.

Lep pozdrav iz Kazahstana, ki se je v teh dneh vrnil nazaj v zimski čas. Temperature se spuščajo do -20, sneži in po večkrat na dan zaprejo glavne ceste, ki vodijo iz mesta zaradi zametov in ledu.

Par dni nazaj smo praznovali Nauriz – prihod pomladi in novo leto. Izgledalo je da je pomlad že začela. Obrezal sem mačice, ki jih uporabljamo kot palmove veje na cvetno nedeljo, ko so jih sestre položile v vodo so prek noči pognale in se odprle.

Pravkar smo se vrnili domov iz nočne adoracije, ki jo imamo vsak četrti petek v mesecu. Ko tole pišem imam nekaj minut časa preden se dobimo s sestrami in dogovorimo kako bomo skupaj organizirali praznovanje velike noči. Po kosilu se s. Renato in mladini odpravim na dvodnevno srečanje za mlade na škofiji. Pravkar me je klicala sestra, ki organizira srečanje, da bom vodil eno skupino. V nedeljo po vrnitvi domov, pa se bom moral potruditi, da ujamem vlak v Pavlodar, ko se odpravim k sestram Klarisam na dvodnevno duhovno obnovo in spovedovanje tam. Vrniti se bom uspel ravno prav, da še ujamem krizmeno mašo, ki se tu praznuje že v torek zvečer, da se potem lahko duhovniki vrnejo na svoje župnije.

Sedaj pa še malo pogleda nazaj na pretekle dni. Po praznovanju Božiča smo se v osmini srečali na ravni dekanije bratje in sestre in si izrekli dobre želje in skupaj molili za blagoslov. Mladi iz naše župnije so obiskali mlade iz luteranske župnije in po ekumenski tradiciji so nam oni vrnili obisk po novem letu.

V novo leto smo stopili skupaj z večerjo pri sestrah in molitvijo v cerkvi. Ob polnoči smo si pogledali ognjemet in si voščili zdravja in veselja v novem letu. Jutranja maša je bila nekoliko pozneje, da so se nam lahko pridružili farani.

Po novem letu smo skupaj z sestrami usmiljenkami organizirali dve skupini duhovnih vaj za mladino in otroke, ki so bile na temo božiča in angelov varuhov. Ob obilici snega nismo mogli veliko hoditi okoli, zato pa je bilo bolj veselo druženje in obilo toplega čaja in piškotov. Veseli večer smo spremenili v večer bodi zvezda in otroci so se res izkazali s pe-

tjem in plesom.

Tudi mi smo v januarju imeli nekaj blagoslovov hiš. Sam sem ob tej priložnosti imel maše po domovih naših bolnikov. Bilo je prav prisrčno. Po navadi so se mi pridružile še dve ali tri sestre. V februarju pa je ostarele in bolne obiskal p. Pawel in jih ob tej priložnosti tudi mazilil. Sam pa sem bil v februarju s skupino duhovnikov na nogometnem srečanju v Avstriji. S Slovenci nismo prekrizžali kopačk, a smo se zadovoljno vrnili domov s prvo zmago. Sam sem se potem v Sloveniji oglasil za par dni, predvsem, da sem obiskal zobozdravnika, ker je pri nas zastoj. Tako, da me sedaj v ustih več ne skeli.

V februarju smo imeli tudi priložnost srečanja z brati, ki delujejo v Rusiji. Dva od njih sta rodom iz Kazahstana. Srečanje ni bilo najbolj veselo, ker je enemu v 85 letu starosti umrl oče. Ponoči se je vrnil domov in njegov oče je zaspal v Gospodu v jutranjih urah. Sam sem odpovedal sodelovanje na enem ekumenskem seminarju z nadškofom, da sem se lahko udeležil pogreba. S sabo sem peljal tudi tri sobrate iz Rusije, ki so prišli izreči sožalje. V enem dnevu smo prevozili več kot 100 km v snegu in ledu. Še sreča, da je sijalo sonce in da veter ni bil premočan. Tako smo uspeli priti pravočasno na pogreb in se od pokojnega očeta poslovili s sveto mašo.

Marec je pri nas naporen in deloven. Sam sem prevzel ekonomijo v naši skupnosti in se trenutno privajam na to novo službo. Predvsem je potrebno postaviti stvari tako, da bodo bolj pregledne in ločene, saj smo imeli do sedaj z župnijo skupne finance. Roko na srce, župnija sama sploh ne more živeti, saj se v nabirkah ne nabere niti za vino in hostije, da o

izdatkih kot je ogrevanje sploh ne govorimo. Toda tako se bo vedelo koliko smo prispevali oz. se bomo o pomoči dogovorili na samostanskih kapituljih, ki bodo upam spet postali redni, saj smo v jesenskem delu imeli veliko luknjo.

Poleg tega naš virtualni center za medverski in kulturni dialoga organizira razne stvari. V januarju v času molitve za edinost kristjanov, je bila odprta razstava fotografij iz romarskega svetišča Azornoje in ogled filma o njem, na katerega smo povabili tudi predstavnike luteranske in pravoslavne cerkve.

V času med praznikom sv. Jožefa in Gospodovega oznanjenja, pa naša škofija praznuje teden za zaščito življenja. P. Pawel je povabil v imenu centra in škofije gostjo iz Ukrajine, ki je imela veliko predavanj po župnijah v škofiji, tridnevno pripravo za zakonce na temo načrtovanja družine in tridnevni seminar v mestu Petropavlovsk. Tega sem se udeležil sam in s kombijem pripeljal tudi ljudi iz Astone in okolice. Vseh skupaj se nas je zbralo okrog 50. V nedeljo in ponedeljek se nam je pridružil tudi tukajšnji škof.

Na praznik Gospodovega oznanjenja so naše sestre usmiljenke obnavljale svoje obljube. Po njem pa

smo s skupino starejši otrok šli na duhovne vaje. Po njih oz. po vrnitvi nazaj pa sem prisedel v avtomobil v katerem sta me čakala brata in smo se odpeljali na adoracijo s katero sem začel to poročilo.

Ob koncu vam naj zaželim še dobre želje in veselje ob prazniku Gospodovega vstajenja. Gospod je vstal in z njim bomo vstali tudi mi.

br. Miha

Mir in dobro iz Assisija

Četrtek, 5. marec 2015

Pravkar smo naložili našega »brata osla na štirih kolesih – kombi, ki nas bo spremljal na našem romanju od Assisija pa do Rima in prevažal najtežje in skupne stvari (za sv. mašo, vodo, rezervne čevlje – oblačila ...) Tako bo vsak romar nosil s seboj v svojem nahrbtniku le tisto najpotrebnejše za po poti. Priprava poti je bila temeljita – s p. Markom sva obiskala vse kraje (župnije ali samostane), kjer bomo prenočevali in skupaj z župnijo in bratstvi molili. Povsod so bili navdušeni! Vsi so tudi že prejeli plakate! Med brati v našem samostanu vlada veliko zanimanje in ugotavljanje, ali bomo prišli do Rima ali ne? Sam sem – ne vem zakaj – prepričan, da bomo prišli, saj gre z nami sv. Frančišek (relikvija), torej ni nobenih razlogov za dvome. Zelo me je razveselila razlaga našega p. Marka, zakaj gre z nami relikvija – delček Frančiškovega cingula z enim vozlom (približno 10 cm pasu z vozlom v sredini v nekoliko širši stekleni epruveti – vse skupaj pa še v lični škatli iz oljčnega lesa – ko se škatla odpre, nastane lepo znamenje križa z relikvijo na sredi). Edino, kar smo vsi Frančiškovi bratje, ki smo danes oblečeni v različne in raznobarvne habite, ohranili vsi brez spreminjanja – to je cingulum. To in življenje po evangeljskih svetih nas najbolj združuje! Upam, da nas bo minorite (5) frančiškane (3) in kapucine (2) tudi združevalo na našem romanju. Sicer pa upam, da bom vsak dan našel kakšen miren kotiček in napisal dnevnik ... Jutri torej začnemo – v čast sv. Frančišku!

Sobota, 14. marec 2015

Pozno sinoči smo se vrnili iz večernega mesta Rima, ki je bil končni cilj našega sedemdnevnega (spokornega) peš romanja. Mislim sem si, kako bom vsak večer po prehojenem dnevu vestno pisal dnevnik, a sem samo po prvi etapi od Assisija do Foligna uspel nekaj nakracati v beležko, kar sedaj sploh ne morem prebrati

... Večeri so namreč bili prekrasni, a tudi prekratki in zelo zahtevni. Na vsakem kraju, kjer smo prenočevali, so bili seveda verniki po domačih dušnih pastirjih že v naprej obveščeni in so nas pričakovali. Nato je sledila skupna molitev v cerkvi pred relikvijo sv. Frančiška, ki smo jo nosili s seboj. Zraven smo postavili križ tav, ki smo ga izmenično nosili in »lampado« svetilko iz Frančiškovega groba, ki je ostala kot simbolični spomin in naše skromno darilo kraju. Molitev in srečanje z ljudmi – sobrati, duhovniki je po navadi trajala krepko čez uro je bila zelo enostavna, preprosta, vključili smo tudi kratko pričevanje enega izmed nas ... Povsod so bili ljudje ganjeni in nagoovorjeni in zelo veseli – tudi presenečeni nad povabilom, ki so ga z velikim veseljem in spoštljivostjo sprejeli. Poleg relikvije smo namreč vedno postavili dve posodici iz oljčnega lesa, eno prazno in drugo polno zrn kadila ... Ljudi smo povabili, naj v mislih strnejo svoje molitve in prošnje in eno zrno kadila prenesejo v prazno posodo ... Naredile so se dolge vrste in vsi do zadnjega so se zvrstili - vmes smo peli, molili. –V Rimu pa bomo molili po njihovih namenih . Po tem je sledila skupna večerja v župnišču ali samostanu z domačimi patri in predstavniki župnije navadno so povabili še kakšne goste - to so bila izjemna srečanja. Ko pa smo (nekajkrat) spali pri družinah, je seveda sledila tam še ena večerja gostiteljev – takšna prava italijanska ... (tako na vsej poti nisem izgubil niti grama).

Po vsem tem dnevnem dogajanju in seveda zelo pozni nočni uri res nisem mogel več napisati nič. Treba se je bilo tudi pripraviti na naslednji dan in na nove napore, ki so nas čakali, saj smo skupaj prehodili 185 km, dnevno največ 34 km (dva krat) in najmanj 23 km. To je bilo prvi dan, ki smo ga že tako načrtovali, saj smo vedeli, da bomo precej časa namenili še obisku bližnjih asiških svetišč in slovesu od groba sv. Frančiška. Ob slovesu zjutraj ob 9. uri je bila kripta res polna ljudi, naš kustos p. Mauro, ki sem mu izredno hvaležen za vso podporo, nam je v slovo in za popotnico povedal, da gremo na pot predstavniki vseh treh redov kot eno bratstvo ... To je simbolični prvi korak k cilju zbliževanja, ki ga v prihodnosti pripravljamo Frančkovim bratje v Assisiju. K temu nas spodbuja današnji čas in pa bližnja 800-letnica ASIŠKEGA ODPUSTKA (2016) in nato še 500 let pisma papeža Leona ITE VOS (2017)

Po tem sta nas oba kustosa (navzoč je bil tudi kustos iz Porciunkule) blagoslovila in pripadla mi je čast, veselje in odgovornost, da mi je naš kustos p. Mauro izročil križ tav (za kar je imel določene razloge), ki nas je vedno spremljal. Kar lepa procesija se je nato vila proti Mariji angelski, kjer smo molili dnevno uro skupaj s tamkajšnjimi brati. Po slovesu od Marije angelske pa smo nadaljevali pot le še »profesionalci« in pa naši korajžni in nadebudni novinci, ki so skupaj z magistrom sklenili, da bodo z nami prehodili prvo etapo. Tako smo našo pot nadaljevali proti Rivo Tortu, kjer so na pričakali naši bratje – znova smo skupaj molili in peli in kmalu po Rivo Tortu je eden od mladih romarjev (sam sem bil z 61 leti absolutno najstarejši) opremljen z modernimi napravami slovesno oznanil: prvih deset kilometrov je za nami.

Bogu hvala in sv. Frančišku, da je bilo vsak dan lepše in bolj sončno pa tudi bolj toplo vreme; to nam je gotovo dajalo novih moči. Spodbud pa ni manjkalo tudi na poti. Bolj kot smo se približevali večnemu mestu, pogostejše so nam trobili iz avtomobilov, mahal in pošiljali poljubčke ... Resnično -seveda s pomočjo medijev, ki so nas spremljali že od groba sv. Frančiška, se je stvar hitro razvedela. Po vaseh so nam ponujali vodo in nas tu in tam povabili medse. Drugi dan nam je »prav pasalo«, ko nas je na obrobju večjega kraja povabil lastnik ogromnega prodajnega salona avtomobilov ter nam ponudil kavo (in seveda to, kar je za romarje zelo pomembno – stranišče). Skupaj smo molili in blagoslovili še nekaj avtomobilov naključnim kupcem, ki skoraj niso mogli verjeti, kaj se godi. V neki vasi je ob cesti bil pred neko hišo velik plakat in napis FRATI FRANCESCANI STOP, na dvorišču pa obložena miza in bližnji in daljni sosede – izjemno vzdušje.

Angelom varuhom pa se moramo zahvaliti, da smo srečno prispeli na cilj, kajti dva ali trikrat so pošteno cvilile pnevmatike. Na hitri cesti se je naenkrat vstric naše kolone zaustavil avtomobil – mlajši moški je odprl okno in vpil: Frati molite zame in za mojo družino in so že cvilile zavore – malo je manjkalo in bi bil nalet petih ali šestih vozil vstric nas. Čeprav smo po večini hodili po zelo prometnih cestah, ker smo pač iskali najkrajšo pot, smo tu in tam le skrenili na kakšno stransko bolj mirno pot, kjer smo lahko tudi skupaj molili. Kar nekajkrat pa se je zgodilo, da se je naša kolona močno razpotegnila in videti in čutiti je bilo, da hodi vsak sam

s sabo – to so prelepi trenutki romanja. Seveda moram priznati, da so bile v prvih dneh tudi krize – ni bilo prav enostavno držati koraka z mlajšimi in hitrejšimi. Tolažila me je misel, ki mi jo je posredovala romarka Dorica, ki je že prej prehodila pot od La Verne do Assisija – da si telo po nekaj dnevih neverjetno prilagodi in opomore – in res je tako. Zadnjih 14 kilometrov nikoli nisem imel težav, saj sem si vsak dan, ko sem preračunal, da je do cilja še okrog 14 kilometrov, dejal: No, zdaj smo na Ptuju, pa hitro skočimo še po aveniji milosti k Mariji na Ptujsko Goro. Tako sem vedno prišel na cilj še z nekaj rezerve.

Tik pred ciljem našega romanja smo gostovali v samostanu in v župniji Prima Porta, ki je že del Rima in jo vodijo pavlinci. Predstojnik je Poljak, dva brata sta iz hrvaške – sami mladi fantje. Brat s hrvaške mi je povedal, da je njihova povprečna starost 45 let (šest bratov). Kakšna domačnost, postrežba, veselje – polna cerkev pri večerni molitvi in pa mediji. Ti nas sedaj proti koncu romanja še posebej spremljajo – z nami romajo ... Smo jih kar sprejeli medse. Pri jutranji maši sta se nam v lepo napolnjeni cerkvi pridružila naš generalni minister p. Marco Tasca in generalni minister bratov frančiškanov p. Michael Perr, oba z nekaj svojimi sodelavci. To je bilo lepo in pravo znamenje, da naše romanje gre v pravo smer našega bratskega in krščanskega življenja. To smo še posebej začutili tisti trenutek, ko smo po 17 kilometrih hoje od Porta Nuova, ki jo je suvereno vodila policistka iz župnije, stopili v objem Berinijevih kolonad na trgu sv. Petra. Pričakala sta nas oba kustosa, ki sta z nami začela pot, kopica novinarjev – najbolj vztrajni so bili predstavniki poljske televizije. Sledil je slovesen sprejem na kongregaciji za redovnike in izročitev kadila – molitvenih namenov za papeža Frančiška, s katerim pa se osebno nismo srečali – le od daleč smo si pomahali. (Zakaj ni prišlo do osebnega srečanja, zaenkrat ne morem napisati niti v dnevnik). 'A naše veselje ne bo se končalo, ne bo se končalo in se ne konča,' mi nekje od daleč odzvanja. Toliko vsega, kar smo na tem romanju doživeli, videli, prejeli, spoznali, pa morda tudi dali od sebe, mora obroditi sad.

Drugi teden že imamo vsi udeleženci srečanje; v miru bomo naredili refleksijo romanja. Vsak naj bi tudi pripravil svoje predloge. Sam bom zagotovo predlagal dve stvari: da za veliko noč napišemo pismo vsem samostanom, duhovnikom in župnijam, ki so nas gostili

in se jim še enkrat zahvalimo za dobroto ter jih spodbudimo k veselemu pričevanju za Kristusa v vsakdanjih preprostih stvareh.

In drugo, kar je še pomembneje: prositi predstojnike, da bi nam vsaj enkrat mesečno dovolili, da gremo na tako romanje: brez vsega, peš, med ljudi v bližnja mesta. Brez posebnega načrta, kamor nas pač božja previdnost postavi. Skušali bi ostati v čim bolj revnih predelih, med preprostimi ljudmi, ki imajo silno globoko vero. Če se slučajno srečamo z županom, pa bomo zanj ali celo skupaj z njim molili, blagoslovili občino. Človek si ne more niti misliti, kaj vse se zgodi na taki poti. Precej časa sem razmišljal prav o tem, zakaj je Frančišek pošiljal svoje bate po dva in dva: pojdite! In Kristus še prej svoje učence: pojdite! Mi pa smo se tako vkopali. Treba bo zdrobiti verige smrti!

Čas je za nove korake, ki jih bo treba narediti. Frančiškovi bratje v Assisiju o njih že veliko razmišljamo in snujemo. Sam si mislim, kaj bi bilo, če bi vsi Frančiškovi tega sveta za en dan izšli iz svojih zidov med ljudi – to bi odmevalo po planetu! To bi bil vstajenja dan!

Torek, 17. marec 2015

Počasi urejam vtise iz našega romanja in seveda odgovarjam na e-pošto, ki se je v teh dneh odsotnosti kar nabralo. Veseli me, da je kar precej ljudi iz Slovenije spremljalo našo pot preko interneta. Malo pa tudi še masiram boleče sklepe, pa še rahla temperatura me je napadla – a nič ne pomaga. V delo se je treba vključiti – trenutno nas je res malo v samostanu. Kustos in vikar sta odšla na obisk k bratom na Kitajsko, saj ima naš samostan tam svojo kustodijo. Kar nekaj bratov iz Kitajske pa živi in dela v svetem samostanu. Na Kitajskem bratje živijo v bloku in se predstavljajo za učitelje italijanščine. Delo na Kitajskem je še vedno silno težko in tudi nevarno.

Kar nekaj bratov je tudi bolnih. Eni so odšli na prov. kapitlje, drugi zopet na različna srečanja, nekateri vodijo duhovne vaje – še novinci so odsotni te dni. Iz našega romarskega urada so mi sporočili, da v nedeljo v Assisi priroma sedem avtobusov romarjev iz Slovenije, ki jih vodi škof Uran. To bo pravi slovenski dan v Assisiju. To bo tudi priložnost, da pozdravim romarje in zaželim celi Sloveniji blagoslovljeni veliko-nočne praznike.

p. Janez Šamperl

ODMEVI

Diakonsko posvečenje br. Danijela Golavška

Bratje slovenske minoritske province imamo vsako leto božično novoletno srečanje v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju na katerega povabimo naše starše in ožje sorodnike. S sv. mašo se Bogu zahvalimo za preteklo leto in prosimo za Božji blagoslov v prihajajočem letu. Tako utrjujemo naše medsebojne vezi in hkrati zagotavljamo drug drugemu molitveno podporo v vsakodnevnem življenju in delu. Praznovanje nadaljujemo pri skupni mizi.

Blagoslov novega dela samostana v Ljubljani

Praznik Gospodovega razglasenja nam razodeva, da Bog ne pridržuje ljubezni samo nekaterim privilegiranim, ampak jo ponuja vsem. Od nas pa je odvisno ali jo želimo iskati in okusiti. Vzor in tudi priprošnjiki so nam modri, ki so premagovali temo in šli za zvezdo kljub vsem težavam; kakor v majhnosti in preprostosti, ki je bila vidna človeškim očem v Betlehemiški votlini, so kljub temu prepoznali v otroku Božje dete in se mu poklonili.

Tudi nam bratom minoritom je bilo dano, da smo se lahko na ta praznik Bogu zahvaljevali za dar Božje dobrote, ker smo lahko dogradili samostan za naše

redovne potrebe in župnijske prostore za župnijsko pastoralo v Ljubljani pri Svetem Petru.

Izredni provincialni kapitelj je leta 2011 sklenil, da s 1. avgustom 2011 ustanovimo v Ljubljani samostan sv. Maksimilijana Kolbeja in zapustimo Sostro. Po uresničitvi tega sklepa smo takoj začeli s pripravami za dograditev samostana za potrebe ponoviciata, samostanske kapele in župnijskih prostorov, ki jih potrebuje župnija Svetega Petra in bolniška župnija.

Arhitekt g. Matija Suhadolc iz Ljubljane nam je izdelal načrte in tako smo z različnim izvajalci v zadnjih dveh letih pod nadzorom ga. Silve Knapič uresničili večletne želje in potrebe, da v Ljubljani pridobimo primerne prostore za vse ustanove, ki so tam in dejavnosti s katerimi se ukvarjamo v našem apostolatu.

Nadškof metropolit ljubljanske nadškofije msgr. Stanislav Zore OFM je ob somaševanju velikega števila bratov iz province, dekana g. Dragana Adama, škofijskih in redovnih duhovnikov drugih redov daroval slovesno sv. mašo pri kateri je bilo izredno veliko število vernikov. Mašo je povzdignil tudi župnijski pevski zbor ter asistenca diakona br. Danijela Golav-

ška in bogoslovcev kakor kandidatov. Tudi sestre redovnice so se pridružile v lepem številu.

Po sv. maši je nadškof blagoslovil samostansko kapelo sv. Maksimilijana Kolbeja, prostore za potrebe ponoviciata in župnijske prostore.

Slovesnost smo sklenili s skupno pogostitvijo in veseljem, da smo uresniči večletne želje in pričakovanja.

Srečanje gvardijanov z vodstvom province

V minoritskem samostanu bl. Antona Martina Slomška smo imeli 12. in 13. januarja 2015, 30. redno letno srečanje provincialnega vodstva z gvardijani in predstojnikom filialne hiše. Vsak predstojnik je podal poročilo o življenju in delu samostanskega bratstva glede na smernice, ki jih je lansko leto sprejel redni provincialni kapitelj. Drugi dan so se nam pridružili ekonomski z namenom, da smo pregledali ekonomsko poslovanje posameznih bratstev kakor celotne province.

Trajna vzgoja za brate

V minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju smo imeli od 2. do 5. februarja 2015 permanentno vzgojo za prvo skupino bratov. Vsebina srečanja je bila: Naše srečanje z umirajočimi brati, boleznijo v bratstvu in s »sestro« smrtjo. Predavateljica sta bila s. Emanuela Žerdin FBS in p. Toni Brinjovc OFM Conv. Srečanje je bilo zelo koristno saj sta nam predavateljica predstavila tako nove vidike srečevanja z boleznijo in smrtjo kakor osvežila že nekatere pozna-

ne pristope s katerimi se srečujemo v našem vsakodnevem življenju znotraj redovnih bratstev kakor v pastoralnem delu, ki ga vršimo po župnijah in v bolniški pastoralni. Čas preostanka življenja, ko je človek bolan in se pripravlja na smrt mora vsak, kolikor se le da, preživeti čim bolj kvalitetno. To pa za nas kristjane in seveda redovnike ni mogoče brez duhovnega življenja in zakramentov, ki so nam v tem času na voljo. Tudi s povsem človeškega vidika moramo bratom v samostanih v tem času boleznijo in umiranja nuditi človeško pomoč in bratsko ter duhovno bližino. Pomembno pa je tudi obdobje žalovanja, ko moramo biti blizu žalujočim.

Minoritske duhovne vaje

Od 16. do 20. februarja 2015 smo imeli bratje minoriti v romarskem domu v Olimju duhovne vaje, ki jih je vodil p. Ernest Benko. Zadnji dan se nam je pridružil tudi provincialni minister p. Milan Kos, ki je vodil somaševanje ob sklepu duhovnih vaj.

Provincialni dan

Letošnji provincialni dan, ki smo ga obhajali 11. februarja 2015, v minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, smo posvetili zakramentu sv. pokore.

Srečanje smo začeli z molitveno uro v samostanski kapeli pred Najsvetejšim s prošnjo za našo stanovitnost in svetost ter za nove duhovne poklice. Duhovni del srečanja je lepo pripravil naš diakon p.

Danijel Golavšek.

Sledil je vzgojni ali permanentni del srečanja. Med nas smo povabili upokojenega mariborskega nadškofa msgr. dr. Marijana Turnška, ki nam je spregovoril na temo: Kako se kot redovnik – duhovnik spovedujem in pomen pokore.

Zakrament sv. spovedi je izredno pomemben za naše duhovno življenje kakor tudi v življenju nas duhovnikov, ki smo v vlogi spovednikov. Zato je pomembno, da se znamo dobro spovedovati in biti dobri spovedniki, ki vernikom pomagamo na poti duhovnega življenja in vsakodneвне rasti.

Odkritje novega življenjepisa o sv. Frančišku Asiškem

Članek v francoskem časopisu *Le Monde*, je v soboto, 24. januarja 2015, prinesel novico, da je zgodovinar Jacques Dalarun našel rokopis, ki prinaša nov življenjepis o sv. Frančišku.

Najdba je za razumevanje in preučevanje življenja svetega Frančiška izrednega pomena.

Rokopis se je nahajal v zasebni zbirki v ZDA, Francoska narodna knjižnica v Parizu ga je odkupila za 60.000 evrov. Prinaša nov življenjepis o sv. Frančišku, ki naj bi ga napisal Tomaž Čelano, med svojim prvim in drugim življenjepisom o sv. Frančišku.

Dalarun omenja, da je že septembra 2014 prejel novico od Seana L. Fielda, laika, profesorja na univerzi v Vermontu, v ZDA, da je odkril rokopis. Dalarun pravi, da je to delo Tomaža Čelana, ki se je

obrnil na takratnega generalnega ministra brata Elija in mu povedal, da so se nekateri bratje pritožili, da je njegov (prvi) življenjepis o sv. Frančišku predolg in da ga prosijo, da bi naredil kratek povzetek. Tomaž Čelano v uvodu napiše, da mu je ravno brat Elija, ki je bil generalni minister od 1232 do 1239, posredoval potrebne podatke, da je lahko napisal prejšnji življenjepis.

Po Dalarunu je novi življenjepis potrebno datirati okrog leta 1230. Najdeni kodeks je velik 120 × 82 mm in ima 122 listov. V kodeksu se nahajajo različni izbori vsebin, zbirke pridig, Opomini sv. Frančiška, razlaga očenaša. Če drži letnica nastanka kodeksa to pomeni, da je bil napisan le nekaj let po smrti sv. Frančiška. V prid temu govori dejstvo, da, ker je bil leta 1239 odstavljen brat Elija, si kasneje niso upali prepisovati tega dela, ker je v njegovem uvodu prevelik poudarek o generalnem ministru bratu Eliju.

Dalarun meni, da omenjeni novi življenjepis globlje spregovori o uboštvu in ljubezni do vsega stvarstva. Tomaž Čelano je bil duhovno globok človek in ni nikoli prenehal razmišljati o Frančiškovih besedah in naukih. Pri vprašanju uboštva gre za nov konkreten poudarek, da je potrebno imeti enako obleko, kakor jo imajo ubogi ter da je potrebno jesti enako hrano, kot jo jejo ubogi. Potem je poglobljena tudi tema o vesoljnem bratstvu. Vsi smo različni, vsi bratje, ker vsi izhajamo od istega Stvarnika. Frančišek je imel rad ljudi in živali, ker smo vsi sinovi istega Stvarnika. Dalarun pravi, da je poganska misel, če rečemo, da je Frančišek imel rad naravo.

Po besedah Dalaruna je novost tudi pri opisu Frančiška, ko ga srečamo v Rimu. V Legendi treh tovarišev beremo, v 12. poglavju, da je Frančišek šel v Rim skupaj s prvimi brati, torej že po svojem spreobrnjenju, da bi jim papež potrdil način življenja. V tem novem življenjepis pa najdemo, verjetno, starejši zapis, ki govori, da je Frančišek šel v Rim po svojih trgovskih opravilih in da ga je blizu trga sv. Petra očarala revščina prosečih ljudi. Ob tem prizoru se je Frančišek vprašal ali bi bil sposoben živeti nekaj podobnega. Frančišek je predstavljen v novi luči. Tomaž Čelano vedno znova postreže z novimi konkretnimi poudarki in podatki.

p. dr. Robert Bahčič

Zapomni si, kdo si!

Od 27. 2. 2015 do 1. 3. 2015 so se pri Sveti Trojici v Halozah zbrali ministranti in ministrantke Mariborske nadškofije in to zares veliko število: kar 50 jih je bilo! Vas je številka šokirala? Tudi mene je. Najprej smo otroke namestili po sobah, kar je bil, verjeli ali ne, pravi projekt pri taki številki. A je uspelo! Prvi večer smo se igrali različne družabne igre, odšli na sprehod pod zvezdami in si ogledali prvi del risanke Levjega kralja, kjer smo spoznavali, da imamo kraljevo dostojanstvo in da nam je dobri Bog podaril čudovito stvarstvo, katerega del smo, zato ga moramo varovati. Tako smo si v soboto izdelali krone, da bi nas spominjale na naše dostojanstvo, naredili pa smo si tudi plakate Stvarstva, kjer so otroci pod tem naslovom naslikali tisto, kar jih v naravi nagovarja. V soboto smo nadaljevali z risanko, kjer smo preko malega levčka in njegovega očeta z otroki spoznavali, da Bog ves čas išče človeka in da je zanj pripravljen dati celo svoje življenje. Hkrati se nam je izrisala tudi druga plat – Scar in hijene, ki so predstavljali hudega duha in njegove pomočnike – padle anjele. Scar je bil zelo inteligenčen, kakor je tudi hudi duh zelo inteligenčen. Mi se moramo sami odločiti, komu bomo sledili in koga bomo poslušali in pri tem ne smemo pozabiti, kdo smo in kakšno velikansko dostojanstvo imamo – na kar so nas ves čas spominjale naše krone. V življenju vsak dan bijemo boj med dobrim

in zlim, važna je odločitev v našem srcu.

V nedeljo smo si pogledali še risanko dekleta, ki ji je uspelo resnično slediti Božjemu glasu in ga poslušati v svojem srcu – to je bila mati Terezija. Ob tem smo se po ogledu risanke vprašali: »Kam pa mene kliče Jezus?« Agnes – kasneje mati Terezija, je slišala Božji glas k služenju najbolj ubogim. V srcu jo je nagovarjal stavek iz evangelija: »Karkoli ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni« (Mt 25,40). Za svoje delo je prejela tudi Nobelovo nagrado. Najprej ni želela iti, a ko so ji rekli, da bo ta nagrada pomagala Katoliški cerkvi, je privolila. Ni namreč želela svojih dobrih del razkazovati pred svetom, važno ji je bilo le-to, da ljubi in da Bog vidi njeno ljubezen. Ona je vedela, da prava ljubezen mora boleti ...

Tudi danes vsakega on nas Bog nagovarja, treba mu je le prisluhni. V pomoč pri tem, so otroci pri molitvi dobili tudi listke s citati Božje besede.

Mati Terezija je vedela, da brezskrben stil življenja ni tisto, kar bi nas pripeljalo k sreči. Tudi malega Simba je svet želel zapeljati v lenobo in brezskrbnost, a na srečo mu je kasneje Nala odprla oči!

Da nas ne bi prevzela lenoba, smo si priredili tudi športni turnir in razdelili nagrade. Da veselja ni manjkalo pa naj povem še to, da smo si priredili še tekmovalni ministrantski kviz.

Marija Magdalena Novak

Minoritska zbirka

V publikaciji, ki jo je založil Pokrajinski muzej Ptuj – Ormož, njeno izdajo pa je omogočila Mestna Občina Ptuj, so izpod peresa Amadeje Pernat in Branka Vnučka predstavljeni ostanki srednjeveškega slikarstva in kiparstva ter baročne oltarne plastike, ki so bili po 2. svetovni vojni rešeni iz ruševin samostanske cerkve. Javno predstavitev najnovejše muzejske publikacije MINORITSKA ZBIRKA, posvečene sedemdesetletnici uničenja ptujske minoritske in župnijske cerkve sv. Petra in Pavla, je bila v petek, 23. januarja 2015, v refektoriju minoritskega samostana na Ptuj.

IN NAJ MOLIJJO ZA RAJNE

+ P. MIRKO PIHLER

9. 6. 1942 – 19. 12. 2014

Spoštovani gospod škof in apostolski administrator msgr. dr. Stanislav Lipovšek, bratje iz hrvaške province s prov. ministrom p. Josipom Blaževićem, duhovniki, redovniki, redovnice, sestra Marica, nečakinja Brigita z možem ter ostali sorodniki + p. Mirka in vsi navzoči bratje in sestre v Kristusu!

*Ponesi me na krilih vetra visoko nad
zvezde med serafe in kerube. V nebesa.
Z Božjim ognjem mi vžgi srce,
da bom gorel v večni ljubezni.*

Danes lahko rečem, da so se te misli pokojnega patra Mirka Pihlerja iz njegove pesniške zbirke uresničile v petkovem ranem jutru (19. 12. 2014), ko je sklenil zemeljsko življenje in odšel v nebesa praznovat božič, da mu v teh adventnih dneh ni potrebno več vzklikati: Kralja, ki prihaja, pridite molimo!

P. Mirko Pihler se je rodil 9. junija 1942 v Pacinjih – župnija Dornava in osnovnošolsko izo-

brazbo z malo maturo pridobil na Ptuju. V domači družini in ob patrih minoritih je v njem dozorel redovniški in duhovniški poklic. Da ni nikoli zares podvomil v pravilnost odločitve, da se odene v redovniško oblačilo sv. Frančiška in se v redu manjših bratov minoritov napoti po Frančiškovi poti, pove v pesmi Asiški trubadur.

Tako je leta 1958 v Zagrebu vstopil v malo semenišče in že 1959 začel na Cresu leto noviciata, ki ga je končal z začasnimi zaobljubami 7. avgusta 1960. V Zagrebu je potem uspešno zaključil gimnazijo in nadaljeval s študijem teologije. S slovesnimi zaobljubami 4. oktobra 1965 v Zagrebu je potrdil, da želi za vedno ostati Frančiškov brat. Študij teologije je nadaljeval v Ljubljani in stopil na duhovniško pot z mašniškim posvečenjem 29. junija 1967 v Mariboru.

Kot duhovnik je bil ves čas predan pastoralnemu delu. Po začetnem pastoralnem letu v Javoru nad Ljubljano, je leta 1968 začel v tukajšnji župniji sv. Petra in Pavla na Ptuju kaplansko službo. Po treh letih je 1971 postal župnik vikar pri Sveti Trojici v Halozah in gvardijan tamkajšnjega samostana. Leta 1972 postane župnik v Sostrem pri Ljubljani in soupravitelj župnije Javor ob tem pa tudi gvardijan tamkajšnjega samostana. V letu 1978 se ponovno vrača za župnika župnije sv. Peter in Pavel na Ptuju ter prevzame službo gvardijana ptujskega samostana. Službo župnika in gvardijana s krajšim premorom vrši do leta 1992. V tem času je tudi prevzel veliko nalogo rekonstrukcije porušenega prezbiterija in obnove samostana ob praznovanju 750. letnice minoritskega samostana 1989. Ob tem pa je bil še slabih deset let soupravitelj župnije Vurberk (1978 do 1987). Po vsem tem opravljenem delu se leta 1992 ponovno seli v Sostro in prevzame službo župnika in gvardijana ter za nekaj časa postane tudi soupravitelj župnij Javor in Prežganje. Od leta 2002 do 2010 vrši službo nadžupnika v nadžupniji sv. Jurij na Ptuju ter zadnja štiri leta tudi gvardijansko službo. Duhovniška in redovniška pot ga je ponovno pripeljala v njemu drag kloster na Ptuju, kjer je v letih 2010

do 2014 bil župnik moderator. V letošnjem letu je predal službo župnika in postal župnik sodelavec.

Za pokojnega patra Mirka lahko rečemo, da je z veseljem povsod opravljal službo župnika. Skrbno poučevanje verouka, lepo pripravljene župnijske slovesnosti, urejena župnijska pisarna in lepo okrašena cerkev so darovi, ki jih je znal povsod razvijati. Ob vsem tem pa je mnoge romarje in turiste duhovno spremljal na različnih romanjih v domače romarske kraje kakor širom po Evropi.

Ob duhovniškem delu ga je na redovniški poti spremljala tudi umetnost, rokohitrstvo in ljubezen do dobrega vina.

»Umetnost je 'čudna gospa', zapeljiva in lepa«, je dejal v enem izmed pogovorov in nadaljeval »umetnost je silna moč, ki človeka zagrabi in drži.« Z ogljem iz domače kmečke peči je še kot otrok »čečkal, kjerkoli se je dalo«, tudi z apnom pobeljeno kmečko hišo. Na ptujski gimnaziji pa je že bil najboljši slikar, vse njegove risbe so končale na šolskih razstavah. Do leta 1991 so le redki vedeli za njegov umetniški talent. Ob svoji petdesetletnici (1992), je »abrahamu« nazdravil s prvo obsežnejšo razstavo v refektoriju ptujskega minoritskega samostana, s tridesetimi akvareli in risbami; po tistem pa je pripravil še nekaj samostojnih razstav po vsej Sloveniji in sodeloval na skupinskih razstavah. Ob odprtju razstav so brali njegovo poezijo – izdal je dve pesniški zbirki: Večerni spomini in Prameni svetlobe. Takole je zapisal: »Poklic duhovnika in pesnika se odlično enačita. Ali ni duhovnikova molitev pesem? Duhovnik s psalmi vsak dan slavi Stvarnika, liturgija, ki jo duhovnik dnevno opravlja, pa je ena sama pesem. Pravi pesnik je vedno v nekem smislu duhovnik, kakor je tudi pristen duhovnik vedno pesnik«. Pero in čopič sta se pri njem zlivala v eno; pesmi in slike imajo isto vsebino: verovanjsko, domačijsko, krajinsko. Največ akvarelov ima na temo »Križanik«, trpeči Kristus je nepogrešljivo vtkan v njegove stvaritve. Njegova poezija oddaja nežnost, žlahtnost, ubranost duha – prvine, ki jih ustvarja s podobami in motivi iz narave. Impresije na obali ali

ob podeželskem Križanem, v samostanski tišini ali na potovanju prehajajo v molitev in meditacijo,« je v knjigi Proseče dlani zapisal Jože Zadavec. V svoji poeziji pa seveda p. Mirko ne more mimo žlahtne kapljice, ki jo blagoslavlja kot eden prvih slovenskih vitezov evropskega vinskega reda.

Vse to potrjuje tudi priznanje MO Ptuj, ki mu je leta 2010 podelila veliko oljenko za izjemno pesniško in slikarsko ustvarjanje in veliko skrb za kulturno in duhovno rast v širšem družbenem okolju.

Poleg poezije in slikarstva je bil p. Mirko poznan tudi kot »čarovnik«. Magija mu je pomagala tlakovati pot do ljudi. Saj je bila njegova »čarobna palica« prvenstveno namenjena temu, da so se ljudje sprostiti in nasmejati.

O sebi je dejal tudi tako: rad imam ljudi, zame so v svojem bistvu vsi dobri, vsi enaki. Z njimi sem v različnih obdobjih življenja, z njimi sem človek z vprašanji, na katera znam pa tudi ne znam odgovoriti. Gotovo bo ostal v spominu mnogim po svoji odprtosti in sprejemanju vseh ljudi: vernih in nevernih, bogatih in revnih, velikih in malih...

P. Mirko je posejal že zadnje zrno, napisal zadnji verz, naslikal zadnjo sliko, ... in tiho odšel k svojemu Stvarniku.

Dragi žalujoči bratje in sestre, darujmo našo žalost in bolečino ob smrti p. Mirka Gospodu za nove redovniške in duhovniške poklice ter bodimo Bogu hvaležni za njegovo zemeljsko življenje, duhovništvo in redovništvo ter vse talente, ki mu jih je dal.

Izreči želim tudi iskreno zahvalo zdravstvenemu osebju in ptujski kakor mariborski bolnici za vso nego, ki jo je potreboval, posebej zadnje tri mesece, ko se je resno soočil z boleznijo raka, ki je tako hitro zaključila njegovo zemeljsko življenje in delovanje.

Vsem sorodnikom, posebej sestri Marici in nečakinji Brigiti z možem, izrekam v imenu vseh bratov naše slovenske minoritske province iskreno sožalje.

p. Milan Kos
prov. minister

Pridiga apost. adm. mariborske nadškofije škofa dr. Stanislava Lipovška

Spoštovani p. provincialni minister, predstojnik Slov. minoritske province, dragi sobratje + p. Mirka Pihlerja, spoštovani redovni predstojniki in predstojnice, dragi redovniki, sestre redovnice, sobratje duhovniki, dragi domači, svojci, sorodniki in prijatelji + p. Mirka, dragi bogoslovci, sestre in bratje v Kristusu!

Zbrali smo se k sv. maši, da bi se poslovili od pokojnega p. Mirka Pihlerja in molili za njegov blaženi pokoj. To slovo se uresničuje danes, na 4. adventno nedeljo v bližini božičnega praznika, ki vse kliče k veselju, upanju in novemu življenju: zato je naše slovo še tem bolj boleče. Toda 4. sveča, ki smo jo prižgali na adventnem vencu, nas vabi, da vstopimo v luč, ki nam sije iz Betlehema, da sprejememo sporočilo božičnega praznika, božično skrivnost, ki jo je globoko doživljal tudi + p. Mirko, ko je v pesmi zapisal: »Ponesi me na krilih vetra visoko nad zvezde med serafe in kerube... v nebesa... Z božjim ognjem mi vžgi srce, da bom gorel v večni ljubezni«.

Tega mu želimo in prepričani smo in v ta namen molimo, da + Mirko že v polnosti doživlja tisto srečo, ki jo Bog daje njim, ki ga ljubijo. On je že na cilju, mi smo še na poti. On bo božično skrivnost obhajal že v gledanju, iz obličja v obličje, mi še v veri in čuječnosti za Gospoda. K tej veri in čuječnosti za Gospoda nas vabi tudi ta sv. daritev za blaženi pokoj + p. Mirka. Zato, bratje in sestre, odprimo vrata svojega srca Božji milosti, in če je kaj tega, kar v nas ovira Božje delovanje, če smo kaj dobrega opustili ali slabega storili, potem obžalujmo svoje grehe, da bomo vredno obhajali svete skrivnosti, Bogu čast in zahvalo, p. Mirku v zveličanje in vsem nam v duhovno rast in posvečenje...

Homilija Sobratje duhovniki in redovniki, sestre in bratje v Kristusu!

Ko smo zbrani pri sv. maši in molimo za blaženi pokoj pokojnega sobrata p. Mirka Pihlerja, smo

poslušali evangelij 4. adventne nedelje, ki opisuje osrednji dogodek zgodovine odrešenja, skrivnostno srečanje, ki se je zgodilo v polnosti časov, ko je bil nadangel Gabrijel poslan v galilejsko mesto Nazaret, k devici zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in Devici je bilo ime Marija. Nadangel Gabrijel je Mariji oznanil, da bo postala Odrešenikova mati in bo tako najtesneje sodelovala pri delu odrešenja človeškega rodu. V tistem trenutku, je bilo odrešenje človeškega rodi tako rekoč v Marijinih rokah. In Marija takrat v imenu vseh nas sprejema božji načrt in s svojim znamenitim »zgodí se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38). Sprejema svojo materinsko vlogo in, če smemo tako reči, sprejema in odpira pot Jezusu Kristusu, ki je prišel med nas v betlehemijski noči, v skrivnosti Božičnega praznika, ki je pred nami.

Tudi + pater Mirko je, lahko rečemo, podobno kot Marija doživel Božji obisk in Božji klic. To se je zgodilo najprej pri krstu, ko je po zaslugi vernih staršev postal kristjan, učenec Jezusa Kristusa in ljubljeni otrok nebeškega Očeta. In potem se je, najbrž v zgodnji mladosti, pojavil še drug božji obisk ter skrivnosten klic in vabilo »Hodi za menoj« (prim. Mt 4,19), hodi za menoj, bodo moj prijatelj in sodelavec v duhovniškem in redovniškem poklicu. In p. Mirko je z njemu lastno mladostno pripravljenostjo odgovoril: »Tukaj sem, Gospod, ker si me klical, pripravljen, seveda, pošlji me, kamor hočeš. Grem za teboj... in se je začelo, gimnazija na Ptuj, in potem študij teologije v Ljubljani, v Zagrebu, 4.10.1965 redovne zaobljube v Zagrebu in 29. junija 1967 mašniško posvečenje v mariborski stolnici... in potem njegovo bogato duhovniško in redovniško poslanstvo in delovanje povsod, kamor ga je po predstojnikih poklical Gospod. O tem bogatem obdobju njegovega življenja in delovanja bodo obširneje spregovorili drugi govorniki.

Na tem mestu bi se + p. Mirku rad zahvalil za

njegov zgled zvestega, pokončnega, vedno za vse dobro pripravljenega duhovnika in redovnika, ki je vse življenje zvesto hodil po stopinjah Jezusa Kristusa, Dobrega pastirja in usmiljenega Samarijana, vedno v duhu karizme sv. Frančiška... kot kaplan, kot župnik, kot predstojnik samostana in redovne skupnosti, pri oltarju, na prižnici, v spovednici, v veroučni učilnici, v predavalnici, pri razvedrilu in športu, vedno pripravljen, da se je po njem in v njem razodeva božja dobrotljivost in ljudomilost. Kdo bi mogel naštetih vse tiste, ki si jih pri krstu sprejel v božje kraljestvo, jih pripravljali na sv. obhajilo, na sv. birmo, na sv. zakon in jih spremljal na poti krščanskega življenja. S teboj so otroci, mladi, stari, onemogli, ubogi in trpeči, ki si jih sprejemal, jih hranil s kruhom božje besede in jih na mnogotere načine vabil k vrelcem božjega življenja.

Bog te je obdaril z mnogimi darovi, ki si jih v duhu sv. Frančka in njegove hvalnice stvarstvu z veseljem in ponižno sprejemal in jih vključeval v svoje poslanstvo za vsestranski blagor vernikov in v Božjo slavo. Pravijo, da si že kot deček z ogljem iz domače kmečke peči rad risal, kjer je bilo mogoče, tudi po stenah domače hiše, kar staršem najbrž ni bilo preveč všeč. Iz teh začetkov se je razvil priznani slikar z mnogimi razstavami. Svoja najgloblja doživetja in čutenja si rad zapisal in nastali sta dve pesniški zbirki, ki sta bogatili tvoje duhovniško in redovniško poslanstvo. Ljubezen do domače zemlje in vinske trte te je nagibala, da si skrbel za duhovno formacijo Evropskega združenja viteзов vina, ki tudi v naši deželi uresničuje svoje plemenito poslanstvo. In ne nazadnje tudi poseben dar rokohiterstva in magije, ki je bila tvoj priljubljeni konjiček, si znal vključiti v službo Gospodu, svojevrsten most do ljudi, pa tudi, kot si sam rekel, priložnost, da se ljudje prijetno počutijo, sprostijo in nasmejijo.

To so nekateri drobci iz bogate zakladnice Mirkovega duhovniškega življenja in redovniškega pričevanja v duhu evangelijskih svetov in Frančiškove karizme. Za vse tvoje bogato duhovniško in

redovniško življenje in delovanje se ti v imenu mariborske nadškofije iskreno zahvaljujem. Globoko zahvalo izrekam tudi vodstvu in vsem članom Slovenske minoritske province za Vašo prisotnost, za Vaše pričevanje in za vašo bratsko pomoč v dušnem pastirstvu, tako v mariborski metropoliji, kakor tudi v Cerkvi na Slovenskem.

Pokojni p. Mirko je letos že sedmi duhovnik, ki v mariborski metropoliji mnogo prezgodaj odhaja in za njim ostaja prazno mesto, saj se soočamo z zaskrbljujočim pomanjkanjem duhovniških in redovniških poklicev. Prav zato naj se zahvali za duhovniško in redovniško poslanstvo p. Mirka pridružuje vedno znova goreča prošnja za nove duhovne poklice, ki jih, tako verujemo, Bog obilno obuja v naši Cerkvi, le okoliščine so take, da hromijo in dušijo božji klic in ne more roditi sadov. Tu lahko pomaga moja, tvoja in naša zaupna in goreča molitev, saj Gospod še vedno zagotavlja: »Prosite in boste prejeli, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo« (Mt 7,7). Tako upamo in se lepo zahvalimo vsem molivkam in molivcem, še posebej Metropolitanskemu centru za duhovne poklice in drugim ustanovam, ki poživljajo molitev in druge pobude, da bodo tisti, ki jih Gospod kliče, vztrajali in zvesto sledili Božjemu klicu.

Nismo sami. Gospod je z nami, posebej v teh milostnih dneh, ko obhajamo skrivnost njegovega rojstva, njegovega prihoda na ta svet. Z nami je tudi pokojni p. Mirko, ki je svoj čas zapisal:

»Na oknu samostanskega, v večernem mraku, gledam v daljavo, in mislim nate, Gospod... noč in tišino, molitev in zbranost, na vajah duhovnih, darujem zate...«

Hvala Ti, p. Mirko, za to daritev. Amen.

+Stanislav Lipovšek, celjski škof
apost. adm. mariborske nadškofije

P. MIRKU PIHLERJU V SLOVO

Duhovnik , naš brat od nas odhaja,
pred Gospoda svoje delo polaga.
Pastir mirno v hiši svoji mirno spi,
ta hiša pred leti štali podobna ni.

V objemu razpadajočega samostana
Bila ti je milost poklica darovana.
Iz ruševin začel si graditi cerkev,
danes je dokončana velika žetev.

Dragi p. Mirko!

Danes se poslavljam v imenu dekanije Ptuj in Zavrč, kjer je tvoje duhovniško poslanstvo, poleg Sostrega pri Ljubljani, bilo najbolj zaznamovano in plodovito.

Kjer ljudje molčijo
Ima samo Bog
smiselni odgovor (P. B.)

Ta odgovor razumevamo počasi. Lahko traja leta in leta. V času bolezni človek bolj zasluti odgovor. Ob zadnjem obisku si občuteno izrekel latinske besede : »Sic transit gloria mundi » Tako minljiva je slava sveta. Končni odgovor na vsa vprašanja je smrt. Občutek sem imel , da si se mirno prepustil teži križa.

Kaj naj bratu, duhovniku, patru drugega želim kot to, da pade v Očetove odprte roke in spokojni objem Vsemogočnega.

Vsak človek je nekaj posebnega. P. Mirko je bil od posebnih ljudi poseben človek, brat , duhovnik. Na videz trda lupina, toda otroci pa so ga imeli radi. Otroci najbolj začutijo človeka v odraslem. V dekanijem duhovniškem zboru nisi posebej izstopal, bil pa si dosleden pri delu v pastoralni. Poleg svojega pastoralnega dela si se vključeval v pastoralne projekte naše province , zahajal si na mnoge misijone po župnijah.

V imenu naddekana in v imenu vseh dekanijem duhovnikov se želim zahvaliti:

Za pogum in korajžo s katero ste se lotili obnove gotskega prezbiterija ob 750 letnici minoritskega samostana. To je bilo zgodovinsko delo, čeprav se nikomur sanjalo ni, da bo nekoč biser Ptuj cerkev sv Petra in Pavla zasijala v svoji lepoti.

Hvala za dušnopastirsko delo v župniji sv. Jurija in pa dva obdobja v Kloštru. Ni bilo brez preizkušenj. Ostal si pokončen.

Zahvala za Tvojo dejavnost na kulturnem področju. Kot pesnik in slikar si svoje duhovništvo požlahtnil. Kot vinski vitez pa si prinašal zdravega duha med tiste, ki kdaj pozabijo kaj je pravo viteštvo.

Mnoge ljudi tudi v naši dekaniji in drugod pa si kot posebnež – rokohitrež razveseljeval mlado in staro.

In zdaj ?

Ko sem pred Teboj Gospod,
čutim nebesa pred seboj.
Ko sem pred Teboj Bog moj,
ne čutim več telesa spon.
Ko sem pred Teboj Gospod,
čutim brate in sestre povsod.
Ko sem pred Teboj Gospod,
Čutim da povsod je moj dom.

p. Mirko to!

p. Tarzicij Kolenko

**Čakanje na oknu
z mirom v duši
na oknu meniškem
čakam,
da me objame
noč.**

Te dni smo farani, ki smo ob takšni ali drugačni priliki obiskovali samostan večkrat pogledovali proti oknom sobe v kateri je p. Mirko svoje zemeljsko življenje daroval s svojim trpljenjem Njemu, ki se mu je za vekomaj posvetil.

Preden se Jezus v globoki in ponižni pokorščini podal na križev pot je rekel svojim učencem: "Če kdo hoče meni služiti naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik". To pomeni, da mora njegov služabnik biti pripravljen tudi na trpljenje in križ.

P. Mirko je bil na svoj križev pot prav dobro pripravljen saj v meni še zvenijo besede, ki mi jih izrekel ob priliki ko sva bila skupaj, "Glej opravili so vse preiskave, ki so se jih namenili, sedaj bom počakal na izvide, če bo novica dobra v redu in če ne pa stopim na pot, ki čaka vse nas."

A že v istem trenutku je poln veselja pričel opisovati župnijsko romanje, ki ga je letos še zadnjič organiziral.

Ob smrti našega sočloveka se navadno spominjamo skupnih doživetij, ki nas povezujejo tudi po njegovi smrti. Za p. Mirkom Pihlerjem ostajajo neizbrisni spomini.

Že ob prvem prihodu v našo župnijo je poln elana pričel z obnovo samostana in takratnega bogoslužnega prostora prečudovitega baročnega refektorija, začel je z izgradnjo za tiste čase nepojmljivega projekta - centralnega ogrevanje samostana ter pričel z obnovo baročnih fresk v refektoriju. Z vodstvom province pa so tudi pričeli s snovanjem obnove v vojni poškodovanega prezbiterija.

V vlogi prvega oznanjevalca evangelija v župniji je svoje sobrate modro vodil, saj so bratje minoriti zavzeto ter čutno oznanjevali Jezusov evangelij in

je refektorij postajal premajhen za rastoče občestvo. S svojim prefinjenim čutom za komunikacijo ter skoraj vedno vedrim pristopom je znal motivirati ter pridobiti farane za vsakršna dela, moške za težja fizična dela, žene za pripravo hrane in čiščenje, mladino in otroke pa je vključeval v pastoralno delo saj je pripravljaval čudovite akademije ter slovesne maše ob vseh pomembnih cerkvenih praznikih.

S svojo umetniško žilico pa je tudi vedno poskrbel za čudovit videz bogoslužnega prostora tako z vizualno postavitvijo napisov in simbolov kot tudi s cvetjem katerega je imel neizmerno rad.

Po vseh naporih je prezbiterij v letu 1989, ko smo praznovali 750 obletnico samostana, na župnijski praznik, dočakal slovesen blagoslov, tistega leta je župnik Mirko Pihler s pomočjo province organiziral tudi zgodovinski simpozij. Ob tem se mnogi spominjamo g. župnika, kako je s polami hodil od hiše do hiše ter zbiral denar za vitraže v prezbiteriju.

Prav tako pa je p. Mirko v duhu oznanjevanja Jezusa z velikim veseljem v po Božičnem času hodil blagoslavljal naše domove, spomnim pa se tudi kako je nekoč dejal da so ga, ko je povedal da je prišel blagosloviti hišo, že na vratih hoteli odsloviti z besedami "ja pa veste mi nismo verni" in je takrat v duhu svojega apostolskega oznanjevanja ter v svoji pokončni drži vseeno vztrajal ter ostal v hiši na daljšem obisku za katerega so se mu celo prisrčno zahvalili. Zagotovo ga je pri tem vodila prilika o sejalcu, ki jo je Jezus povedal učencem. Čeprav je vedel, da vsako zrno pač ne pade na plodna tla, pa vendar zaradi tega ni obupal. Po dolgih letih službovanja v naši župniji je bil p. Mirko prestavljen a se je pred štirimi leti spet vrnil v našo župnijo, ki jo je do letos vodil kot župnik moderator. V teh letih je modro vodil župnijo, skrbel za pastoralo, vsako leto je otroke tretjega razreda pripravil za prejem prvega svetega obhajila, skrbel za delovanje skupin v naši župniji. S svojimi sobraty je pripravljaval in vodil slovesnosti ob praznikih v cerkvenem letu. Z velikim veseljem je organiziral

ter vodil župnijska romanja. S svojo natančnostjo ter skrbnostjo pa tudi vzorno vodil župnijsko pisarno. Ob posebnih priložnostih nas je znal razveseliti tudi s svojimi rokohitrskimi spretnostmi s katerimi je privabljal tudi oddaljene kristjane. Pri svojem delu z nami, župljani te župnije, je bil p. Mirko vedno dobre volje, rad je delil izkušnje ki jih je imel kar zvrhano mero, vedno je bil neposreden sogovornik, le redko tudi oster in direkten, zato so včasih njegove besede tudi zabolele a je vedno poskrbel, da ni zahajal v konflikte. Navkljub vsem aktivnostim se je p. Mirko v nekem trenutku zavedal svojih možnosti, zavedel se je svojih let svojega zdravstvenega stanja ter se odločil, da vodenje župnije ob koncu svojega mandata preda mlajšemu sobratu. Kot da bi slutil, da je pred njim pot k stvarniku. V jeseni tega leta, je kar tako, od nikoder privihrala na videz nedolžna a v svojem bistvu premočna bolezen, ki je hitro napredovala, a kljub temu, da je moč v njegovem telesu slabela je duh ostal trden in močan. P. Mirko je v družbi sobratov trudne oči zatisnil v dolgi decembrski noči.

Mlajšim generacijam naj ostane življenje p. Mirka resničen vzgled, da bodo živele podobno kot on in poskušale narediti v svojem življenju čim več dobrega.

V imenu župnijskega pastoralnega sveta, v imenu faranov župnije Sv. Petra in Pavla ter v svojem imenu se p. Mirku iz vsega srca zahvaljujem za vse dobre besede, za vsa dobra dela ter za vse prijetne spomine, ki jih bomo še dolgo nosili v svojem srcu.

Zaključil bom s še eno kitico iz njegove pesniške zbirke prameni svetlobe.

Tam zgoraj,
kjer mrtvi živijo,
kjer sonce sije vse dni,
najdem Njega,
ki spodaj ga ni.

Janko Čuš

Od + p. Mirka Pihlerja smo se poslovili v nedeljo, 21. decembra 2014. Ob 13. uri je bila v cerkvi sv. Petra in Pavla maša zadušnica, ki jo je vodil celjski škof in apostolski administrator mariborske nadškofije msgr. dr. Stanislav Lipovšek ob somaševanju 58 duhovnikov. Pri maši je bilo tudi okrog 500 vernikov. Po maši so sledili govori: prov. minister p. Milan Kos, p. Tarzicij Kolenko v imenu dekanije, p. Ljudevit Maračič v imenu hrvaške province, g. Janko Čuš v imenu župnije, predstavnik vinskih viteзов, g. Janez Moškrič v imenu župnije Sostro in g. Edi Svetek iz Ljubljane. Sledil je pogreb na starem Rogozniškem pokopališču, ki ga je vodil prov. minister p. Milan Kos.

SAMOSTAN ŽUPNIJA	ŠTEVILO VERNIKOV	NEDELJNIKI	KRSTI	POROKE	POGREBI	OBHAJILA	PRVOOB- HAJANCI	BIRMANCI	MINISTRANTI
Ptuj - sv. Peter in Pavel	3600	510	45	6	31	35000	28	30	27
Ptuj - sv. Jurij	3600	335	28	10	29	25000	19	18	14
Dornava	1840	320	14	2	10	17500	21	41	6
Videm	4700	486	29	4	43	28000	31		19
Sveta Trojica - Podlehnik	2000	120	12	1	21	11000	12	21	7
Ptujska Gora	980	300	37	13	9	29500	8		12
Olimje	555	140	21	6	10	9100	9	9	12
Ljubljana - sv. Peter	7000	318	11	3	34	27000	12		15
Bolniška župnija	2500	60							
Javor	450	125	1	1	4	2950			3
Prežganje	800	135	7	1	5	3700	5		6
Piran		30		1		9000			

SAMOSTAN ŽUPNIJA	KARITAS	PEVSKI ZBOR			OFS	ZAKONCI		TISK			OSTALE SKUPINE
		otroški	mladinski	odrasli		skupine	pari	Družina	Ognjišče	Mohorjeve	
Ptuj - sv. Peter in Pavel	22	15		28	16	2	12	9	25	1	molitvena: 30, biblična: 4, bralci: 35, mladina: 8
Ptuj - sv. Jurij	25	18	36	45	15	1	5			1	FO: 11, biblična: 9, mladinska: 24
Dornava	7	30		22	14			11	40	5	biblična: 11, molitvena: 15; bralci: 18, čistilci: 28, pritrkovalci: 5
Videm	18	11	18	56	19	2	11	30	25	3	biblična: 6, molitvena: 55
Sv. Trojica - Podlehnik	8				5	1	5	15	18	2	molitvena
Ptujska Gora	16	27		34	1	1	6	25	40	3	
Olimje	10	10		25				13	34	2	molitvena: 60; medžupnijska usmilj. Jezusa
Ljubljana - sv. Peter	9	20	14	28	15	3	25	29	25	6	biblična, molitvena
Bolniška župnija											prenova v duhu, molitvena skupina Rožni venec:
Javor				12				5	10	2	
Prežganje				8				9	16	1	
Piran					19			3	5	2	

Vsem želimo blagoslovljene velikonočne praznike!

Bratje minoriti